

BONITAREA NOILOR FONDURI DE VÎNĂTOARE DIN ROMÂNIA

POPESCU, C. CORNEL, ALMĂȘAN, H., SCĂRLĂTESCU, G.,
MANOLACHE, L.

1. INTRODUCERE

Tema a fost inclusă în planul de cercetare al Institutului de cercetări, studii și proiectări silvice, beneficiar fiind Direcția Economiei Vînatului.

Lucrarea a avut ca scop de a reactualiza în primul rînd criteriile pentru clasificarea pe bonitate a fondurilor de vînătoare din România, criterii care au fost stabilite în anul 1960 (Popescu C., Scărlătescu G., Almășan H ș.a.), pentru cerbul-cômun, căprior, iepure și fazan și de a găsi criterii noi la alte trei specii de vînat, ce prezintă importanță în economia noastră cinegetică și anume, pentru cerbul-lopătar, mistreț și capra-neagră.

Aplicarea criteriilor, prin stabilirea bonității și a efectivelor optime, la noile fonduri de vînătoare care au fost constituite în vara anului 1970, a fost rezolvată prin prezenta lucrare, aceasta reprezentînd de fapt introducerea în producție a rezultatelor obținute în prima fază a cercetării. Sarcina stabilirii efectivelor optime, pe baza cunoașterii posibilităților pe care le oferă cele 2155 de fonduri de vînătoare, nu a fost ușoară, deoarece a trebuit să se țină seamă în permanență și de interesele altor sectoare, ca silvicultura și agricultura, sectoare care gospodăresc terenurile pe care se dezvoltă aceste animale.

Analiza condițiilor staționale foarte variate pe care le prezintă fiecare fond de vînătoare de pe întreg teritoriul țării noastre, a fost posibilă numai printr-o bună colaborare a Laboratorului de vînătoare din I.C.S.P.S., cu Direcția Economiei Vînatului din Departamentul Silviculturii și cu Inspectoratele și Ocoalele silvice, care ne-au pus la dispoziție o bogată documentație. Prezenta lucrare va înlocui vechiul studiu „Bonitatea terenurilor de vînătoare din R.P.R., pentru principalele specii de vînat” (Almășan, H., Popescu Cornel, Scărlătescu, J., 1963), care a fost folosit pînă-n prezent la orientarea gospodăriei vînătorești la noi.

2. STADIUL ACTUAL AL CUNOȘTIȚELOR

Prin documentarea făcută pe baza literaturii de specialitate s-a căutat să se urmărească realizările obținute în rezolvarea acestei probleme, îndeosebi în alte țări, pentru a se aduce îmbunătățiri metodei de lucru și cheilor de determinare, stabilite în anii anteriori.

Astfel, Bencze Lajos (1966), care se ocupă în Ungaria cu rezolvarea unei teme asemănătoare, afirmă că: posibilitatea de a rezolva satisfăcător această problemă importantă, sau cel puțin de a indica direcția de orientare a cercetărilor, preocupă deopotrivă atât pe specialiștii silvici din producție, cât și pe cercetătorii științifici. Aceeași situație este pe tot globul, ca și în Ungaria.

Pavlov (1962) face propunerea ca la suprafața păduroasă, stabilirea efectivelor optime și a lucrărilor care trebuie efectuate pentru gospodărirea vînatului să se facă în cadrul amenajamentului cinegetic, aceasta simultan cu lucrările de amenajare a pădurilor. Echipele de amenajare silvică să fie completate în acest caz cu câte un cinegetician, care să lucreze împreună cu silvicultorii.

Danilov (1965) arată că amenajarea cinegetică, constituie măsura de prim ordin pentru organizarea fondului de vînătoare; ea determină perspectivele de dezvoltare și elaborează planul de conducere a gospodăriei vînătorești, în conformitate cu interesele economiei cinegetice. Realizarea ei se va face numai pe calea studierii condițiilor naturale și economice ale regiunii, prin inventarierea bunurilor cinegetice și cunoașterea faunei și florei.

Daburon, H. (1968) accentuează că exigențele pe care le implică un amenajament cinegetic se referă la: speciile care acoperă terenul, liniștea, hrana și apa. Aceste exigențe antrenează încă o mulțime de alte probleme, strîns legate între ele, mai ales cele privind hrana, pentru că nu se știe decît aproximativ de ce fel de hrană are nevoie mai ales speciile de vînat plantivor (plante lemnoase sau erbacee, muguri, frunze, furaje agricole, în ce cantitate și în ce proporție).

Un studiu interesant, întocmit încă din anul 1954 de Mottl Stanislav, constituie un început bun în această direcție, însă analizează numai problema stabilirii bonității terenurilor populate cu căpriori.

În R.F.G., Uekermann, în funcție de sol, arborete și natura vecinătăților agricole, de diferite tipuri de stațiuni, stabilește efectivul de animale ce se poate admite pe fiecare din ele. Rezultatele au fost bune, în raport cu alte metode anterioare. Metode asemănătoare folosește Dembiniok, E. (1961) în Polonia, și Koller Otto (1963) în Austria.

Animalele sălbatice își au biotopul și în zona agricolă. Bencze, L., în lucrările sale (1963 și 1961), atrage atenția asupra faptului că, pe unele terenuri agricole, este foarte greu de stabilit capacitatea de întreținere a vînatului, din cauză că lucrările se intensifică în agricultură prin formarea marilor unități agricole și extinderea mecanizării și chimizării. Prin extinderea culturilor pomicole, a zarzavaturilor etc., terenurile în cauză sînt aproape în întregime pierdute pentru economia vînatului; în același timp, terenuri întinse folosite

pentru furajare și plante industriale (sfecla de zahăr etc.), dau posibilitatea unei vieți corespunzătoare, pentru vînatul mic.

Dificultatea stabilirii bonității unui fond de vînătoare constă tocmai în fixarea densității optime la fiecare specie de vînat, densitate de pe urma căreia să nu sufere silvicultura sau agricultura, prin prejudicii aduse culturilor, cît și vînatul, care la o densitate exagerată poate să degenereze treptat. Crombrughe, S. A. (1965), Kalcișkov, B. (1963) și Padaiga, V. I. (1968) arată importanța stabilirii unui efectiv optim pe fiecare teren, în scopul armonizării intereselor silvo-agro-cinegetice.

Cercetînd îndeaproape fondurile de vînătoare, se observă deosebiri foarte mari în ceea ce privește capacitatea de întreținere a vînatului, pe diferite porțiuni (repartiția hranei, a adăpostului și asigurarea liniștei), chiar în cadrul aceluiași fond de vînătoare. În păduri, de exemplu, lipsa de uniformitate a arboretelor duce la accentuarea lipsei de hrană și adăpost în anumite zone, ceea ce are drept consecință migrarea sezonieră a vînatului în căutarea unor condiții mai bune de viață (Seibt, E., 1967; Hennig, R., 1966) și concentrarea lui (îndeosebi la mistreț și cervide) pe suprafețe mai restrînse (Delarue, 1968; Dîlis, N. V., 1968). Mărirea densității în porțiuni limitate teritorial duce la atacarea intensă a resurselor forestiere și transformarea unei hrăniri obișnuite, în adevărate distrugerii (Crombrughe, S. A., 1965).

De aceea, criteriile pentru determinarea bonității trebuie să fie diferite, în funcție de mărimea suprafeței fondului cinegetic pe care urmează a se aplica.

În cazul cînd se urmărește stabilirea unor criterii pentru încadrarea într-o categorie de bonitate a unei suprafețe restrînse, a unui singur fond de vînătoare, care la noi cuprinde între 3 000 și 15 000 ha (format din teren agricol, pădure, pășune etc.), studiile care se fac sînt mult mai amănunțite. De exemplu, la suprafața păduroasă se stabilește capacitatea de întreținere a fiecărei subparcele în parte (Fol, R., 1964; Bencze, L., 1961).

Dacă se urmărește stabilirea unor criterii cu ajutorul cărora să se încadreze în diferite categorii de bonitate un număr mare de fonduri de vînătoare, cuprinzînd pînă la suprafața întregului fond cinegetic al unei țări, acestea vor avea un caracter mai general; suprafața păduroasă va fi analizată pe unități de producție. Pentru a avea o aplicabilitate pe o suprafață mare de teren, din multitudinea factorilor care influențează viața vînatului vor fi reliefați numai cei mai importanți (Malinovskii, A., 1968; Saskov, R., 1967; bibl. nr. 58).

La noi în țară, pînă acum nu s-au întocmit criterii care să servească la stabilirea capacității de întreținere a unor fonduri de vînătoare prin analiza detaliată a subparcelelor arboretului cuprins în cadrul fondului, a terenului agricol pe parcele ș.a.m.d. S-au întocmit însă, de către silvicultori, studii amănunțite a unor păduri de interes cinegetic deosebit, cum ar fi cele din Ocoalele silvice Chișineu Criș (I.S. Arad) și Timișoara (I.S. Timiș).

Literatura noastră de specialitate s-a ocupat după anul 1960 și de aspectul stabilirii densităților la vînat, în funcție de capacitatea de întreținere a fondurilor (Cotta, V., 1961 și 1968), precum și de relațiile care există între vînat și mediul înconjurător (Pașcovschi, S., 1967; Negulici, T., 1968).

Criteriile formulate, și aplicate în anul 1960, au servit la stabilirea bonității întregului fond cinegetic al țării și au cuprins numai principalii factori care influențează viața speciilor de vînat, tocmai pentru a fi aplicabili la cele peste 2 000 de fonduri de vînătoare existente la noi. Neînțelegerea limitelor de aplicabilitate a lor, a provocat și unele confuzii (Bălu, C., 1970). Desigur, fiind prima încercare de acest gen, atît în țară cît și peste hotare, era normal să se evidențieze și unele lipsuri la fixarea ponderei factorilor care servesc la stabilirea bonității fondurilor de vînătoare. De asemenea, din cauza transformărilor rapide care se produc îndeosebi în zona agricolă a țării (îndiguiri, desecări, irigații ș.a.), care duc, prin schimbarea biotopului respectiv, la modificarea categoriei de bonitate a fondurilor, este necesară revizuirea lor la perioade de 5, maximum 10 ani. De asemenea, pentru fondurile de vînătoare de interes deosebit, se pune problema stabilirii în viitor a unor criterii mult mai de detaliu, aplicabile pe suprafețe restrînse (3 000 pînă la 20 000 ha teren agricol, pădure etc.).

3. OBIECTUL CERCETĂRILOR

Obiectul cercetărilor a rezultat și din primele două capitole: el se poate rezuma la următorul aspect:

— fixarea categoriilor de bonitate, a densităților și a efectivelor optime corespunzătoare, pe baza unor criterii noi, la cele 2 150 fonduri noi de vînătoare, pentru cele șapte specii principale de vînat (fazan, iepure, căprior, cerb, lopătar, mistreț și capră-neagră).

4. METODA DE LUCRU APLICATĂ

La criteriile stabilite se ține seama de ecologia fiecărei specii principale de vînat, de necesitățile lor de hrană, adăpost și liniște, în funcție de factorii fizici naturali și de capacitatea de întreținere naturală a întregului fond de vînătoare, în scopul fixării calității sau bonității lui, precum și a numărului mediu de animale care pot să viețuiască în bune condiții pe acel teren. Desigur, lucrarea nu aprofundează anumite aspecte de mare finețe, ca în cazul unui amenajament silvic, care în detaliu analizează fiecare subparcelă și parcelă, dar trebuie să ținem seamă că pentru întocmirea amenajamentelor silvice sînt antrenați sute de specialiști, care lucrează în permanență la stabilirea productivității pădurilor și a modului ei de gospodărire.

Economia cinegetică deocamdată nu poate trece la studii atât de aprofundate pe suprafața întregii țări, întocmind amenajamente cinegetice (silvo-agricole) la cele 22 milioane de hectare, cât cuprinde fondul cinegetic al țării. Aceasta nu s-a făcut în nici o țară din lume și nici în viitorul apropiat nu se întrevide posibilitatea aplicării unor astfel de studii, pe suprafețe atât de mari. Pentru anumite fonduri de vânătoare de interes deosebit, ar fi interesant și chiar necesar să se treacă la întocmirea de studii aprofundate, în cadrul unor amenajamente cinegetice (silvo-agricole), pe baza unor criterii speciale de stabilire a bonității pe suprafețe mici.

În cazul de față s-a căutat găsirea unei metode economice, aplicabile la condițiile întregii țări, care pe baza studierii elementelor principale ale fiecărui fond de vânătoare, să poată ajunge la rezultate care să indice direcția cea mai bună de urmat în viitorii ani, a economiei cinegetice, pe fiecare fond în parte.

După stabilirea noilor chei de determinare a bonității lucrarea s-a definitivat prin aplicarea lor pe fiecare fond de vânătoare în parte; în acest scop, s-a analizat un chestionar completat de către oculul silvic și harta cu amplasarea fondului de vânătoare. Centralizarea datelor s-a făcut pe ocoale și inspectorate silvice, precum și pe categorii de bonitate, la fiecare din cele șapte specii de vânat.

5. REZULTATE OBTINUTE

— Bonitatea unui fond trebuie să exprime totalitatea însușirilor lui existente (a factorilor geomorfologici, edafici, climatici și biotici), care influențează direct sau indirect asupra vieții animalelor sălbatice și le determină efectivele, separat, în funcție de ecologia fiecăreia. Efectivul de vânat stabilit trebuie să corespundă atât din punct de vedere calitativ (trofee, vigoare corporală etc.), cât și al intereselor silvice și agricole, astfel ca prin densitatea stabilită să nu producă pagube altor sectoare.

În concepția vechilor criterii, la stabilirea efectivelor de vânat, se trata separat influența negativă a factorului antropic. Deoarece omul poate aduce atât contribuții pozitive, cât și negative asupra efectivelor de vânat, prin modul cum reușește să gospodărească terenul (combate dăunătorii, hrănește vânatul) sau schimbă mediul în care trăiește vânatul, acțiunile lui trebuie prinse în însușirile factorilor care stabilesc bonitatea, sau calitatea naturală a fondului. De aceea, factorul antropic nu se mai tratează separat; se ține seama la stabilirea bonității fondului de acțiunile întreprinse de el la schimbarea cadrului natural, a biotopului în care trăiește vânatul (ca de exemplu: îndiguirile făcute de om în Lunca Dunării au dus la schimbarea biotopului pe cca 500 000 ha; sau el poate schimba biotopul — și prin defrișarea unei păduri și cultivarea ei agricol, sau prin irigarea unei suprafețe agricole lipsite de apă etc.).

5.1. FAZANUL (*Phasianus sp.*)

Efectivele corespunzătoare bonității terenurilor variază foarte mult de la un teren la altul, deoarece în țara noastră sînt încă terenuri pe care fazanul se menține și la cîmp.

Conform bonității stabilite în anul 1960, efectivele optime au fost fixate la 255 000 exemplare, față de 110 000 existente în anul 1961; astăzi efectivele reale de fazani au ajuns la cca 130 000 de buc. Acestei specii i se acordă o atenție deosebită nu numai prin ocrotirea în libertate, ci și prin creșterea intensivă pe cale artificială.

Punctajul acordat bonității fondurilor se împarte în 4 categorii, la fiecare corespunzîndu-i o densitate, la stabilirea căreia s-a ținut seama și de posibilitățile de recoltare și de valorificare a fazanului (tabelul 1).

Tabelul 1

Efective optime, pe categorii de bonitate, la fazan

Denumirea	Categorii de bonitate			
	I	a II-a	a III-a	a IV-a
Efective optime corespunzătoare buc./100 ha teren productiv (pădure)	peste 70	70 la 15	50 la 31	30 la 5

S-a renunțat la gruparea terenurilor în trei categorii (agricol, pădure, pădure cu agricol), deoarece la aplicarea cheilor vechi pe fonduri s-au întîmpinat greutăți în această privință. Noile densități, corespunzătoare categoriilor noi de bonitate, se găsesc mai frecvent în condițiile terenurilor noastre de vînătoare. Pentru județele din partea de vest a țării (Timiș, Arad, Bihor și Satu-Mare) unde fazanul se găsește pe cîmp (pe fonduri lipsite de pădure), a fost calculat și un efectiv optim pentru terenul agricol.

Aplicarea cheilor pentru determinarea bonității s-a făcut la fiecare fond de vînătoare pe care există fazan sau îndeplinește condițiile necesare pentru o viitoare populare cu această specie de vînat.

La fondurile apte pentru fazan, s-au calculat: categoria de bonitate; densitatea medie ce revine la 100 ha pădure și efectivul optim corespunzător de pe întreaga suprafață păduroasă.

Categoriile de bonitate au fost materializate și pe hărți. În acest scop, pe o hartă la scara 1:500 000, s-au delimitat toate fondurile de vînătoare din România, ocoalele și inspectoratele silvice. Materialele documentare folosite au fost hărțile cu zona forestieră, ale inspectoratelor silvice, la scara 1/50 000 sau 1/100 000, pe care erau trasate limitele noilor fonduri de vînătoare. Pentru o mai ușoară folosire a hărții, aceasta a fost micșorată prin fotografiere, la o scară accesibilă.

Răspîndirea fazanului în România, în funcție de bonitatea terenurilor, este discontinuă, cea mai mare suprafață ocupînd-o în vestul țării unde se găsește și în zona de cîmpie lipsită de păduri. Aici, fazanul înaintea spre est pînă la limita masivelor păduroase și a colinelor de peste 400 m altitudine.

Răspîndirea discontinuă apare în restul țării sub formă de pete, cu bonități mai ridicate (categoria I) în jurul instalațiilor de creștere.

În tabelul 2 se prezintă o situație centralizată pe inspectorate silvice, cu suprafața și numărul fondurilor de vînătoare, pe categorii de bonitate, apte pentru dezvoltarea fazanului. Rezultă că el poate atinge în următorii ani un efectiv de cca 350 000 exemplare, ocupînd o suprafață păduroasă de 530 000 ha. Lipsește numai din raza a trei județene (Brașov, Gorj și Harghita) și are efectivele cele mai mari în județele: Ilfov, Bihor, Arad, Timiș și Cluj.

5.2. IEPURELE (*Lepus europaeus* Pall)

Cercetările anterioare au stabilit că efectivul optim la iepure este de 1 700 000 exemplare. Efectivul real, evaluat în anul 1961, a fost de numai 650 00 bucăți, ca în 1970 să ajungă la 1 100 000 iepuri. Faptul că de cîțiva ani, efectivele de iepuri au ajuns în jurul cifrei de 1 milion, dovedește că modificările radicale aduse biotopului natural al iepurilor, din cauza intensificării agrotehnicii moderne, nu au permis ridicarea lor la nivelul celor optime.

Punctajul acordat bonității fondurilor se împarte în patru categorii de bonitate, la fiecare corespunzîndu-i o anumită densitate (tabelul 3)

Tabelul 3

Efectivele optime corespunzătoare categoriilor de bonitate la iepure

Denumirea	Categoriile de bonitate			
	I	a II-a	a III-a	a IV-a
Efective optime corespunzătoare: buc/100 ha. teren productiv	25 — 15	14,9 — 10	9,9 — 5	4,9 — 1,0

Față de vechia lucrare, au intervenit schimbări la densitățile corespunzătoare tuturor categoriilor de bonitate; dintre acestea, semnalăm îndeosebi scăderea limitei maxime la categoria I-a, de la 30 la 25 iepuri pe 100 ha și ridicarea efectivelor la categoriile a II-a și a III-a. De asemenea, s-a renunțat la categoria sporadic (sub 1 iepure la 100 ha teren productiv), deoarece aceasta nu are nici o importanță pentru economia cinegetică.

Aplicarea cheilor de stabilire a bonității s-a făcut la fiecare fond de vînătoare ca, și la majoritatea speciilor de vînat; și în cazul

Suprafața și categoriile de bonitate

Nr. crt.	Inspectoratul silvic	Categoria I			Categoria a II-a		
		1) Nr. f. v.	2) Efect în buc.	3) Supr. f. v. în ha	1) Nr. f. v.	2) Efect. în buc.	3) Supr. tot. f. v. ha
1	Alba	—	—	—	4	4 680	45 460
2	Arad	11	12 480	85 950	25	23 620	229 940
3	Argeș	1	1 400	9 500	14	15 350	140 200
4	Bacău	—	—	—	—	—	—
5	Bihor	5	6 430	47 976	22	27 130	266 029
6	Bistrița-Năsăud	—	—	—	2	2 600	27 650
7	Botoșani	—	—	—	—	—	—
8	Brașov	—	—	—	—	—	—
9	Brăila	—	—	—	10	9 470	101 600
10	Buzău	—	—	—	28	25 990	259 600
11	Caraș-Severin	—	—	—	3	2 500	24 200
12	Cluj	—	—	—	8	10 750	101 000
13	Constanța	—	—	—	6	6 640	73 200
14	Covasna	—	—	—	—	—	—
15	Dimbovița	—	—	—	18	16 330	159 374
16	Dolj	2	1 910	13 600	46	46 390	459 950
17	Galați	—	—	—	8	8 940	87 359
18	Gorj	—	—	—	—	—	—
19	Harghita	—	—	—	—	—	—
20	Hunedoara	—	—	—	—	—	—
21	Ialomița	—	—	—	39	41 340	398 350
22	Iași	—	—	—	2	1 530	17 450
23	Ilfov	5	5 670	39 800	75	64 275	658 050
24	Maramureș	—	—	—	—	—	—
25	Mehedinți	—	—	—	2	1 960	21 050
26	Mureș	—	—	—	22	24 370	220 489
27	Neamț	—	—	—	—	—	—
28	Olt	4	5 170	35 950	41	41 400	399 450
29	Prahova	—	—	—	8	9 580	92 170
30	Satu-Mare	2	2 200	15 400	21	18 000	182 100
31	Sălaj	—	—	—	—	—	—
32	Sibiu	—	—	—	—	—	—
33	Suceava	—	—	—	—	—	—
34	Teleorman	4	5 710	40 205	49	51 970	503 568
35	Timiș	—	—	—	44	40 170	413 450
36	Tulcea	—	—	—	—	—	—
37	Vaslui	—	—	—	3	2 520	25 300
38	Vâlcea	—	—	—	3	2 620	27 940
39	Vrancea	—	—	—	—	—	—
Total general R.S.R.		34	40 970	288 381	503	500 125	4 934 929

1) — numărul fondului de vânătoare

2) — efectiv în bucăți

3) — suprafața totală a fondului de vânătoare

iepurelui, se recomandă populările (Ernst, K., 1965) pe toate terenurile unde efectivele reale sînt foarte reduse (sub 30% din efectivul optim).

a fondurilor de vinătoare cu iepuri

Categorია a III-a			Categorია a IV-a			Total general		
1) Nr. v.f.	2) Efect. în buc.	3) Supr. tot. f.v. ha	1) Nr. v.f.	2) Efect. în buc.	3) Supr. tot. f.v. ha	1) Nr. v.f.	2) Efect. în buc.	3) Supr. totală fond vinăt. ha
16	13 620	215 060	8	2 800	94 900	28	21 100	355 420
12	6 770	107 250	26	6 290	308 600	74	49 160	731 740
18	11 160	198 614	11	3 880	113 472	44	31 790	461 786
34	26 300	384 450	6	1 960	56 070	40	28 260	440 520
15	12 480	169 051	13	4 940	163 799	55	50 980	646 855
12	8 350	134 060	6	2 140	83 470	20	13 090	245 180
42	34 970	474 800	2	540	15 700	44	35 510	490 500
3	2 130	33 600	25	7 100	306 010	28	9 230	339 610
26	19 750	268 750	7	2 460	68 600	43	31 680	438 950
16	10 100	153 750	8	3 130	91 050	52	39 220	504 400
15	9 400	155 400	30	8 280	327 250	48	20 180	506 850
21	16 655	278 050	10	2 990	128 000	39	30 395	507 050
52	37 830	562 300	5	1 710	60 150	63	46 180	695 650
7	3 400	68 750	16	4 900	186 150	23	8 300	254 900
19	10 400	185 129	1	230	6 000	38	26 960	350 503
23	15 910	237 850	—	—	—	71	64 210	711 400
35	26 980	356 360	—	—	—	43	35 920	443 719
19	10 670	215 950	7	3 370	89 400	26	14 040	305 350
7	4 500	81 100	12	3 160	158 130	19	7 660	239 230
14	6 450	111 800	25	6 940	250 900	39	23 390	362 700
11	10 590	124 250	6	3 780	97 420	56	55 710	620 020
48	38 040	523 320	5	2 080	54 850	55	41 650	595 620
14	9 270	159 450	1	500	15 452	95	79 715	872 752
6	3 110	48 800	28	7 100	250 950	34	10 120	299 750
21	19 270	260 140	9	3 190	119 730	32	24 420	400 920
22	16 230	237 973	8	2 210	97 610	52	42 810	556 072
19	11 970	194 000	5	1 600	48 900	24	13 570	242 900
14	12 580	182 517	—	—	—	59	59 150	617 917
19	14 100	207 553	5	1 745	59 493	32	25 425	359 216
23	12 310	204 250	5	1 240	44 950	51	33 750	446 700
23	17 140	275 050	11	4 460	127 520	34	21 600	402 570
29	19 610	336 200	5	1 610	51 400	34	21 220	387 600
26	14 650	257 500	5	1 530	51 700	31	16 180	309 200
3	4 130	54 275	—	—	—	56	61 810	598 048
34	22 960	325 850	10	3 620	109 358	88	66 750	848 658
30	18 100	317 900	13	4 470	193 400	43	22 570	511 300
44	35 480	458 300	—	—	—	47	38 000	483 600
26	15 910	265 302	5	1 810	47 951	34	20 340	341 193
21	14 060	214 700	9	2 650	95 500	30	16 710	310 200
839	597 335	9 039 404	348	110 325	3 973 835	1 724	1 248 755	18 236 549

Majoritatea terenurilor de câmpie din partea de sud și vest a țării, îndeplinește condițiile categoriei a II-a de bonitate, terenurile de categoria I fiind în număr redus și dispersate, comparativ cu situa-

ția din anul 1960. (Almășan, H, Popescu. C., 1961). Categoria a III-a predomină în partea de est a țării și în zona colinară joasă, iar categoria a IV-a o găsim în zona montană și în interiorul incintelor îndiguite.

Situația centralizată pe inspectorate silvice se dă în tabelul 4; din aceasta rezultă că iepurele poate atinge, în condițiile existente, un efectiv de 1 250 000 exemplare, ocupînd o suprafață totală de 18 240 000 ha. El se găsește în toată țara, efectivele cele mai mari corespund cu zonele de sud, de vest și cu zona centrală a țării, iar cele mai mici, sînt în Inspectoratul silvic Harghita.

5.3. CĂPRIORUL (*Capreolus capreolus* L.)

Conform vechii bonități, suprafața păduroasă aptă pentru căprior se ridică la 6 110 000 ha, cu un efectiv optim de 260 000 exemplare și o densitate medie de 4,4 căpriori la 100 ha pădure. În primăvara anului 1970 efectivul real a ajuns la 200 000 de căpriori, față de 92 000 ciți erau în anul 1961; deci, efectivul este mai mult decît dublat, cu perspectiva ca în 3—4 ani el să ajungă la nivelul celui optim, pe majoritatea fondurilor de vînătoare.

Punctajul acordat bonității fondurilor se împarte în patru categorii, la fiecare corespunzîndu-i o anumită densitate (tabelul 5).

Tabelul 5

Efectivele optime corespunzătoare categoriilor de bonitare la căprior

Denumirea	Categoria de bonitare			
	I	a II-a	a III-a	a IV-a
Efectivele optime corespunzătoare: buc./100 ha pădure	11 la 9	8,9 la 7	6,9 la 5	4,9 la 0,5

Deosebirea, față de vechile categorii, constă în aceea că, la efectivele corespunzătoare categ. a IV-a se ajunge pînă la 0,5 exemplare pe 100 ha pădure; de asemenea, nu se mai ține seama de existența căpriorului sub această densitate (dispare categoria „sporadic”).

Efectivele optime, corespunzătoare bonității naturale a fondurilor, s-au stabilit ținîndu-se seama de faptul că gospodărirea fondurilor de vînătoare se face în mod normal și anume:

- dăunătorii vînatului sînt combătuți;
- paza terenului împotriva braconajului este asigurată;
- selecția și recolta optimă se realizează anual și
- speciile de vînat sînt hrănite suplimentar, în perioada critică de iarnă.

Dacă întreținerea vînatului se face cu totul deosebit, vînatul avînd terenuri de hrană asigurate și în perioada de vară, hrana de bună calitate este administrată în tot timpul iernii, iar influența dăunătorilor vînatului limitată, efectivele reale pot uneori depăși valoarea celor optime, fără pericol ca să apară fenomene negative asupra vînatului (degenerări) sau asupra pădurii (pagube). Bonitatea naturală a terenului va rămîne însă aceeași.

În cazul cînd efectivele reale nu reușesc să ajungă la nivelul celor optime, corespunzătoare bonității fondului, atunci va trebui analizat îndeaproape modul cum este gospodărit terenul și înlăturate cauzele care duc la nerealizarea efectivelor optime.

Desigur, aceste normative generale, stabilite pentru situații normale, își pot pierde valabilitatea în cazul apariției unor calamități naturale (ierni extrem de grele, cu zăpezi mari și de durată, inundații catastrofale ș.a.), care pot distruge o mare parte din stocul de reproducție, schimbînd evoluția normală a efectivelor și a sporului anual.

O situație deosebită a mai apărut la speciile de cervide (căprior, lopătar, cerb) și la mistreț și mai rar la iepure, cînd fondul de vînătoare cu toate că îndeplinea condițiile unei categorii de bonitate superioară (I sau a II-a), a fost trecut cu o categorie sau două mai jos, deoarece ocolul silvic a semnalat pagube mari, repetate anual, în culturile forestiere sau agricole.

Aceasta se datorește faptului că arboretul de pe acel fond este neuniform, favorizînd concentrarea sezonieră a vînatului, care, în căutarea de hrană și adăpost, se concentrează în perioadele critice în culturile tinere, situate pe suprafețe mari și înconjurate de arborete necorespunzătoare pentru vînat. Dacă s-ar analiza, în asemenea situații, arboretul nu pe U.P.-uri, ci pe subparcele, s-ar putea stabili toate aceste cauze, care duc uneori la neconcordanțe între efectivele optime rezultate din chei și apariția vătămărilor produse de acele specii de vînat. De aceea, intervenția în asemenea cazuri a fost necesară pentru a armoniza interesele acestor sectoare.

Ca și în cazul fazanului și iepurelui, bonitatea fondurilor cu căprior a fost marcată pe harta fondurilor de vînătoare. Este răspîndit pe majoritatea suprafeței țării, începînd cu zona de cîmpie și terminînd cu cea montană. Majoritatea pădurilor din cîmpie corespund

Tabelul 7

Efectivele optime corespunzătoare categoriilor de bonitate, la cerbul-lopătar

Denumirea	Categoria de bonitare			
	I	a II-a	a III-a	a IV-a
Efectivele optime corespunzătoare buc./100 ha pădure	5,0 la 4,0	3,9 la 3,0	2,9 la 2,0	1,9 la 0,2

Suprafața și categoriile de bonitate

Nr. crt.	Inspectoratul silvic	Categoria I				Categoria a II-a			
		1) Nr. f.v.	2) Ef. în buc.	3) Supr. f.v. în ha		1) Nr. f.v.	2) Ef. în buc.	3) Supr. f.v. în ha	
				Total	din care pădure			Total	din care pădure
1	Alba	—	—	—	—	—	—	—	—
2	Arad	1	50	7 850	842	—	—	—	—
3	Argeș	2	135	19 300	6 342	—	—	—	—
4	Bacău	—	—	—	—	—	—	—	—
5	Bihor	1	35	7 000	700	—	—	—	—
6	Bistrița-Năsăud	—	—	—	—	—	—	—	—
7	Botoșani	—	—	—	—	—	—	—	—
8	Brașov	—	—	—	—	—	—	—	—
9	Brăila	—	—	—	—	—	—	—	—
10	Buzău	—	—	—	—	—	—	—	—
11	Caras-Severin	—	—	—	—	—	—	—	—
12	Cluj	—	—	—	—	—	—	—	—
13	Constanța	—	—	—	—	—	—	—	—
14	Covasna	—	—	—	—	—	—	—	—
15	Dimbovița	—	—	—	—	—	—	—	—
16	Dolj	—	—	—	—	—	—	—	—
17	Galați	—	—	—	—	—	—	—	—
18	Gorj	—	—	—	—	—	—	—	—
19	Harghita	—	—	—	—	—	—	—	—
20	Hunedoara	—	—	—	—	1	80	7 150	2 100
21	Ialomița	—	—	—	—	—	—	—	—
22	Iași	—	—	—	—	—	—	—	—
23	Ilfov	1	20	14 350	1 481	—	—	—	—
24	Maramureș	—	—	—	—	—	—	—	—
25	Mehedinți	—	—	—	—	—	—	—	—
26	Mureș	—	—	—	—	—	—	—	—
27	Neamț	—	—	—	—	1	50	12 500	1 300
28	Olt	—	—	—	—	1	100	10 600	3 382
29	Prahova	—	—	—	—	—	—	—	—
30	Satu-Mare	—	—	—	—	—	—	—	—
31	Sălaj	—	—	—	—	—	—	—	—
32	Sibiu	—	—	—	—	—	—	—	—
33	Suceava	—	—	—	—	—	—	—	—
34	Teleorman	—	—	—	—	—	—	—	—
35	Timiș	—	—	—	—	—	—	—	—
36	Tulcea	—	—	—	—	—	—	—	—
37	Vaslui	—	—	—	—	—	—	—	—
38	Vâlcea	—	—	—	—	—	—	—	—
39	Vrancea	—	—	—	—	—	—	—	—
	Total general R.S.R	5	240	48 500	9 365	3	230	30 250	6 782

- 1 — numărul fond vânătoare
 2 — efectiv în bucăți
 3 — suprafața fondului de vânătoare, în ha

Tabelul 8

a fondurilor de vânătoare la Lopătar

Categorია a III-a				Categorია a IV-a				Total general			
1) Nr. f.v.	2) Ef. în buc.	3) Supr. f.v. în ha		1) Nr. f.v.	2) Ef. în buc.	3) Supr. f.v. în ha		1) Nr. f.v.	2) Ef. în buc.	3) Supr. f.v. în ha	
		Total	din care pădure			Total	din care pădure			Total	din care pădure
1	75	11 650	3 100	1	26	15 100	5 200	2	101	26 750	8 300
1	50	8 700	2 180	—	—	—	—	2	100	16 550	2 950
—	—	—	—	—	—	—	—	2	135	19 300	6 342
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	1	18	14 000	1 974	2	53	21 000	2 674
—	—	—	—	1	70	13 240	3 410	1	70	13 240	3 410
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	1	45	13 000	4 550	1	45	13 000	4 550
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1	33	12 600	1 150	—	—	—	—	1	33	12 600	1 150
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
2	105	26 450	4 200	—	—	—	—	2	105	26 450	4 200
2	55	17 138	2 635	2	45	20 457	3 025	4	100	37 595	5 660
—	—	—	—	1	45	11 300	4 250	1	45	11 300	4 250
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	—	1	80	7 150	2 100
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	1	20	7 500	4 619	1	20	7 500	4 619
—	—	—	—	7	250	71 800	17 831	8	270	86 150	18 862
1	45	9 600	1 850	—	—	—	—	1	45	9 600	1 850
3	230	38 950	10 250	—	—	—	—	3	230	38 950	10 250
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1	100	10 950	3 400	1	76	17 330	3 782	1	50	12 500	1 300
—	—	—	—	1	20	17 700	1 850	3	276	38 880	10 564
—	—	—	—	1	30	8 300	2 080	1	20	17 700	1 850
—	—	—	—	1	30	8 300	2 080	1	30	8 300	2 080
—	—	—	—	1	48	17 900	3 200	1	30	8 300	2 080
—	—	—	—	—	—	—	—	1	48	17 900	3 200
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1	125	10 300	5 000	1	27	9 350	2 750	2	152	19 650	7 750
2	66	18 944	3 512	—	—	—	—	2	66	18 944	3 512
1	40	10 700	1 384	4	585	36 900	8 252	5	625	47 600	9 636
—	—	—	—	3	80	29 400	15 508	3	80	29 400	15 508
—	—	—	—	1	35	9 700	3 495	1	35	9 700	3 495
—	—	—	—	1	40	9 120	3 680	1	40	9 120	3 680
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
16	924	175 982	38 598	29	1 460	322 097	89 006	53	2 854	576 829	143 742

bonității I, cu densitatea maximă; de asemenea, el se extinde și în zona de cîmpie (fără păduri), nu numai în vestul țării, ci și în sudul ei și în Podișul Transilvaniei. Odată cu irigarea cîmpiei Bărăganului și a altor zone lipsite de apă, căpriorul va găsi condiții și mai bune de dezvoltare.

În tabelul 6 se observă că efectivele optime de căprior sînt destul de ridicate; și efectivele reale, sînt apropiate ca valoare de cele optime. Ele pot atinge în următorii ani cifra de 210 000 exemplare, ocupînd aproape întreaga suprafață păduroasă a țării.

5.4. CERBUL LOPĂTAR (*Cervus dama* L.)

Efectivele cerbului lopătar sînt în creștere, ca și aria de răspîndire, ajungînd astăzi la cca 4 000 de exemplare, față de 2 000, cîți au fost evaluați în anul 1961.

Ca și la celelalte specii de vînat și pentru cerbul lopătar s-au stabilit patru categorii de bonitate și de densitate a terenurilor (tabelul 7).

Cerbul lopătar apare răspîndit pe diferite fonduri de vînătoare izolate între ele; deși lipsește din 13 inspectorate silvice, se găsește reprezentat în multe din pădurile situate în zona de șes și coline.

Cu toate că lopătarul ar putea fi extins în multe suprafețe păduroase, pericolul de a produce vătămări culturilor forestiere și slaba rezistență la animalele dăunătoare (lupi și rîși), fac ca extinderea lui pe viitor să fie făcută cu mai multă prudență. Efectivele optime stabilite (tabelul 8) pe cele 53 fonduri de vînătoare, sînt sub nivelul celor existente, din motivele menționate mai sus.

5.5. CERBUL (*Cervus elaphus* L.)

Specie principală de vînat, ocupa în anul 1961 cca 2 500 000 ha pădure, din cele 2 900 000 ha pădure aptă pentru dezvoltarea ei. Efectivul optim corespunzător a fost stabilit la 35 550 exemplare, cu o densitate medie de 1,2 exemplare la 100 ha, comparativ cu efectivul din anul 1961, care se ridica la numai 15 200 cerbi. În primăvara anului 1970, efectivul real aproape s-a dublat, ajungînd la 30 200 exemplare.

Situația îmbucurătoare a cerbului dovedește grija deosebită pentru ocrotirea lui și totodată faptul că speciile principale de vînat, care își au mediul de viață în mijlocul pădurii, găsesc în biotopurile de aici condițiile cele mai bune de dezvoltare.

În vechile chei, la cerb se stabileau numai trei categorii de bonitate a fondurilor de vînătoare, la care corespundeau următoarele clase de efective:

- cl. I, de la maximum 2,5 cerbi pe 100 ha pădure ;
- cl. a II-a, de la 1 la 2 cerbi pe 100 ha pădure și
- cl. a III-a, de la 0,5 la 1 cerb pe 100 ha pădure.

Avînd în vedere faptul că, la aplicarea cheilor în producție s-au întîmpinat greutăți, prin aceea că nu pentru toate speciile de vînat s-a stabilit același număr de categorii de bonitate (la iepure și căprior, patru categorii și la cerb trei), în lucrarea actuală se stabilesc, pentru toate speciile de vînat cercetate, patru categorii de bonitate. Deoarece s-a observat o creștere simțitoare a pagubelor produse de cerbi în arboretele pure de molid (odată cu creșterea efectivelor lor), favorizată de lipsa unei hrane variate și mai abundente, s-a urmărit evitarea acestei situații, scăzîndu-se densitatea lor în aceste zone.

În tabelul 9, se dau și efectivele optime corespunzătoare celor patru categorii de bonitate, care la categoria I nu depășesc 2,5 cerbi pe 100 ha pădure.

Tabelul 9

Efectivele optime corespunzătoare categoriilor de bonitate, la cerb

Denumirea	Categorii de bonitate			
	I	a II-a	a III-a	a IV-a
Efective optime corespunzătoare; buc./100ha pădure	2,5 la 2,0	1,9 la 1,5	1,4 la 1,0	0,9 la 0,1

Din harta întocmită cu „Bonitatea fondurilor de vînațoare din România, pentru cerb”, se poate observa tendința de extindere a răspîndirii lui, îndeosebi în zona colinară cu masive păduroase, unde se poate dezvolta în condițiuni mai bune decît căpriorul. Numai opt inspectorate silvice, situate îndeosebi în zona de cîmpie, cu păduri mici, fărîmițate, nu au în raza lor cerbul.

Cele mai mari efective optime sînt stabilite în raza inspectoratelor silvice: Suceava, Neamț, Harghita și Mureș unde efectivele reale ale cerbului le-au depășit pe multe fonduri de vînațoare pe cele optime. Pe întreaga țară, efectivul optim a fost stabilit la 32 000 exemplare (tabelul 10), urmînd să ocupe o suprafață de 3 500 000 ha pădure, în viitorii ani. Extinderea răspîndirii lui se va face atît pe cale naturală, din fondurile învecinate, cît și prin populări, aceasta în pădurile situate mai departe de zonele cu cerbi.

5.6. MISTREȚUL (*Sus scrofa* L.)

Stabilirea cheilor pentru fixarea bonității fondurilor cu mistreț, a fost o operație foarte grea, în comparație cu cea efectuată la celelalte specii de vînat, deoarece el fiind încontinuu în căutare de hrană,

Suprafața și categoriile de bonitate

Nr. crt.	Inspectoratul silvic	Categoria I				Categoria a II-a			
		1) Nr. f.v.	2) Ef. în buc.	3) Supr. tot. f.v. în ha		1) Nr. f.v.	2) Ef. în buc.	3) Supr. tot. f.v. în ha	
				Total	din care pădure			Total	din care pădure
1	Alba	—	—	—	—	—	—	—	—
2	Arad	—	—	—	—	6	557	70 550	26 658
3	Argeș	—	—	—	—	6	830	77 138	53 569
4	Bacău	—	—	—	—	2	245	19 450	16 568
5	Bihor	1	60	20 664	3 024	3	138	45 264	9 611
6	Bistrița-Năsăud	—	—	—	—	2	368	33 450	24 559
7	Botoșani	—	—	—	—	—	—	—	—
8	Brașov	—	—	—	—	2	164	26 810	11 225
9	Brăila	—	—	—	—	—	—	—	—
10	Buzău	—	—	—	—	—	—	—	—
11	Caraș-Severin	—	—	—	—	—	—	—	—
12	Cluj	—	—	—	—	—	—	—	—
13	Constanța	—	—	—	—	—	—	—	—
14	Covasna	1	80	9 200	3 800	4	219	31 150	15 200
15	Dimbovița	—	—	—	—	—	—	—	—
16	Dolj	1	50	6 600	2 400	—	—	—	—
17	Galați	—	—	—	—	—	—	—	—
18	Gorj	—	—	—	—	—	—	—	—
19	Harghita	7	517	79 280	23 200	4	273	56 800	16 750
20	Hunedoara	—	—	—	—	—	—	—	—
21	Ialomița	—	—	—	—	—	—	—	—
22	Iași	—	—	—	—	—	—	—	—
23	Ilfov	—	—	—	—	—	—	—	—
24	Maramureș	1	40	9 600	1 850	12	1 267	124 650	89 513
25	Mehedinți	—	—	—	—	—	—	—	—
26	Mureș	3	511	37 350	27 800	9	1 187	103 710	78 415
27	Neamț	—	—	—	—	8	890	95 200	64 100
28	Olt	—	—	—	—	—	—	—	—
29	Prahova	—	—	—	—	2	76	22 000	7 650
30	Satu Mare	—	—	—	—	3	181	29 000	12 550
31	Sălaj	—	—	—	—	—	—	—	—
32	Sibiu	—	—	—	—	—	—	—	—
33	Suceava	4	732	53 650	37 950	14	2 056	189 550	141 250
34	Teleorman	—	—	—	—	—	—	—	—
35	Timiș	—	—	—	—	—	—	—	—
36	Tulcea	—	—	—	—	—	—	—	—
37	Vaslui	—	—	—	—	—	—	—	—
38	Vilcea	—	—	—	—	—	—	—	—
39	Vrancea	1	65	9 600	3 200	1	80	10 600	5 550
	Total general R. S. R.	19	2 055	225 944	103 224	78	8 531	935 322	583 168

- 1) — număr fond vânătoare
 2) — efectiv în bucăți
 3) — suprafața fond vânătoare

Tabelul 10

a fondurilor de vânătoare cu cerb

Categorია a III-a				Categorია a IV-a				Total general			
1) Nr. v.f.	2) Ef. în buc.	3) Supr. tot. f.v. în ha		1) Nr. f.v.	2) Ef. în buc.	3) Supr. tot. f.v. în ha		1) Nr. f.v.	2) Ef. în buc.	3) Supr. tot. f.v. în ha	
		Total	din care pădure			Total	din care pădure			Total	din care pădure
3	393	50 750	40 450	11	347	183 220	81 785	14	740	233 970	122 235
7	268	84 750	42 566	16	210	169 450	87 918	29	1 035	324 750	167 142
14	952	159 322	99 725	3	60	31 918	12 922	23	1 842	268 378	166 216
12	1 143	181 215	122 106	3	152	38 250	25 098	17	1 540	238 915	163 772
5	295	69 830	33 502	11	272	127 327	58 438	20	765	263 085	104 575
7	492	96 750	59 358	9	199	128 020	45 484	18	1 059	258 220	129 401
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
10	681	134 320	68 366	11	307	138 400	63 652	23	1 152	299 530	143 243
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
10	693	107 250	81 700	2	44	21 050	8 950	12	737	128 300	90 650
4	280	50 500	34 566	21	573	250 950	157 132	25	853	301 450	191 698
1	105	14 800	10 570	5	189	89 500	51 001	6	294	104 300	61 571
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
8	683	114 850	70 300	9	327	114 300	67 300	22	1 309	269 500	156 600
2	295	38 350	24 450	—	—	—	—	2	295	38 350	24 450
1	30	8 300	2 630	—	—	—	—	2	80	14 900	5 030
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
8	565	100 200	77 310	4	153	52 350	37 500	12	718	152 550	114 810
17	1 095	225 870	114 390	8	134	99 900	28 450	36	2 019	461 850	182 790
4	358	55 100	40 500	12	332	118 500	70 300	16	690	173 600	110 800
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
2	110	20 150	12 978	1	12	8 150	4 650	3	122	28 300	17 628
1	10	14 350	1 481	2	50	15 150	6 174	3	60	29 500	7 655
24	1 205	261 600	121 523	3	35	26 650	9 970	40	2 547	422 500	222 856
—	—	—	—	2	50	20 150	16 500	2	50	20 150	16 500
5	178	50 312	23 200	2	51	22 500	5 700	19	1 927	213 872	135 115
21	1 761	241 000	166 800	—	—	—	—	29	2 651	336 200	230 900
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
10	663	116 800	72 100	2	50	16 093	10 450	14	789	154 893	90 200
5	151	43 350	15 390	3	47	31 850	7 850	11	379	104 200	35 790
3	95	44 950	11 760	2	35	19 570	6 779	5	130	64 520	18 539
3	221	37 750	22 430	22	602	268 550	99 410	25	823	306 300	121 840
24	1 975	347 600	210 450	4	204	41 100	31 100	46	4 967	631 900	420 750
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
3	64	33 080	6 050	3	54	26 700	7 402	6	118	59 780	13 452
—	—	—	—	2	30	21 300	9 993	2	30	21 300	9 993
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
4	285	50 067	32 996	15	615	165 250	111 412	19	900	215 317	144 408
6	500	68 400	50 500	9	370	109 800	66 750	17	1 015	198 400	126 000
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
224	15 546	2 821 566	1 670 147	197	5 504	2 355 948	1 190 070	518	31 636	6 338 780	3 546 609

există puține fonduri unde să stea în permanență. Stabilirea bonității ar fi fost mai indicat să se facă pe zone mari forestiere, în interiorul cărora se știe că circulă cîrdurile de mistreți. Din această cauză, cît și pentru evitarea pagubelor pe care le-ar putea produce culturilor agricole și silvice în zonele colinare și de cîmpie, efectivele optime au fost fixate pe bazine mai mari, după care au fost repartizate arbitrar pe fonduri. Așa se explică că, pe unele fonduri s-au fixat numai cîte trei mistreți (pe 4—5 fonduri alăturate stabilindu-se un singur cîrd, de 12—15 mistreți).

Din cauza pericolului de a produce pagube culturilor agricole sau silvice, mistrețul este considerat în unele țări (ca Cehoslovacia), dăunător, menținerea lui făcîndu-se foarte limitat, pe anumite terenuri (îndeosebi împrejmuite).

La noi în țară, ponderea mistrețului în planul de carne de vînat este importantă și nu trebuie neglijată, atît timp cît avem terenuri bune, în care printr-o gospodărire vînătorească atentă, el se poate menține, fără pericol de a deveni dăunător. În anul 1961, efectivele au fost evaluate la cca 16 000 exemplare, cu o densitate medie de 0,3 buc. la 100 ha pădure, iar în acest an ele au atins cca 20 000 de exemplare.

Punctajul acordat fondurilor, împărțit la cele 4 categorii, cu densitățile corespunzătoare, este prezentat în tabelul 11.

Tabelul 11

Efectivele optime corespunzătoare categoriilor de bonitate la mistreț

Denumirea	Categoria de bonitate			
	I	a II-a	a III-a	a IV-a
Efective optime, corespunzătoare; buc./100 ha pădure	0,8 la 0,7	0,6 la 0,5	0,4 la 0,3	0,2 la 0,05

Pentru fondurile de vînătoare situate în Delta Dunării, efectivele optime au fost stabilite fără fixarea unor categorii de bonitate, mistrețul din aceasăt zonă beneficiind de condiții staționale total diferite față de restul țării.

Fondurile cu cele mai mari densități admise, sînt situate îndeosebi în zona masivelor formate din arborete amestecate de quercinee și făgete, unde fructificațiile mai abundente de ghindă și jir, permit menținerea unor densități mai ridicate.

Din tabelul 12 rezultă că efectivul optim admis în condițiile staționale de la noi este evaluat la cca 10 000 mistreți, ei fiind răspîndiți pe o suprafață păduroasă de 5 400 ha.

5.7. CAPRA-NEAGRĂ (*Rupicapra rupicapra* L.)

O clasificare pe bonitate a terenurilor, pe baza unor descrieri elaborate de producție, s-a făcut și în anul 1960, din care a rezultat că, la această specie, efectivele sînt de cca 5 400 bucăți. Astăzi efectivele reale sînt evaluate la 7 300 exemplare.

Față de cele trei clase de efective cu care s-a lucrat pînă în prezent, conform noilor categorii de bonitate, s-au fixat patru grupe de densități, care se dau în tabelul 13.

Tabelul 13

Efectivele optime corespunzătoare categoriilor de bonitate la capra-neagră

Denumirea	Categorii de bonitate			
	I	a II-a	a III-a	a IV-a
Efective optime corespunzătoare; buc./100 ha teren alpin	7—5,5	5,4—4,0	5,9—2,5	2,4—0,5

În afară de suprafața golului de munte și a pășunii alpine, specifice mediului de trai al caprei negre, la calculul densității medii pe suta de hectare se mai adaugă și pădurea învecinată lor, într-un procent ce variază în jurul a 10%, în funcție de spațiul ocupat de capra neagră în timpul verii. În tabelul nr. 14, sînt date și terenurile apte pentru capra-neagră propuse a se popula sau în curs de populare. Efectivele optime sînt stabilite la 7 500 exemplare, pe un număr de 88 fonduri de vînătoare.

5.8. SITUAȚIA GENERALĂ A EFECTIVELOR OPTIME LA SPECIILE DE VÎNAT

În tabelul 15 s-au centralizat datele generale pe județene. Se poate observa că suprafața țării a fost împărțită în 2 155 de fonduri de vînătoare, față de 2 905, existente în anul 1952 sau 2 157, cîte au fost în perioada 1961—1970.

Dintre cele șapte specii de vînate analizate, ponderea cea mai mare în economia noastră cinegetică o au iepurele, căpriorul și mistrețul. Pondere mare are și fazanul, datorită creșterii lui intensive în instalațiile de creștere artificială și a îmbunătățirii condițiilor de biotop, pentru fazanul din liber.

Analizînd efectivele optime pe specii, se constată o înrăutățire a condițiilor de viață, în toată zona agricolă în care se folosesc intens mijloacelor mecanizate (în zona de cîmpie și de platouri joase). În aceeași situație se găsesc și efectivele de fazan din zona de cîmpie lipsită de păduri, din partea de vest a țării.

Suprafața și categoriile de bonitate

Nr. crt.	Inspectoratul silvic	Categoria I				Categoria a II-a				Ca
		1) Nr. f.v.	2) Ef. în buc.	3) Supr. f. v. în ha		1) Nr. f.v.	2) Ef. în buc.	3) Supr. f. v. în ha.		1) Nr. f.v.
				Total	din care pădure			Total	din care pădure	
1	Alba	2	34	17 160	4 260	1	35	21 850	7 700	10
2	Arad	—	—	—	—	11	347	111 550	72 716	6
3	Argeș	—	—	—	—	2	72	19 624	14 342	9
4	Bacău	—	—	—	—	1	50	12 050	11 940	2
5	Bihor	4	54	51 214	6 924	—	—	—	—	7
6	Bistrița-Năsăud	—	—	—	—	1	19	8 050	2 900	5
7	Botoșani	—	—	—	—	—	—	—	—	2
8	Brașov	3	100	37 950	12 176	5	98	67 010	18 921	11
9	Brăila	—	—	—	—	—	—	—	—	—
10	Buzău	—	—	—	—	—	—	—	—	12
11	Caras-Severin	—	—	—	—	—	—	—	—	8
12	Cluj	—	—	—	—	3	47	30 450	8 427	7
13	Constanța	—	—	—	—	—	—	—	—	1
14	Covasna	4	105	40 600	15 450	1	25	14 150	5 100	15
15	Dimbovița	—	—	—	—	—	—	—	—	1
16	Dolj	—	—	—	—	—	—	—	—	—
17	Galați	1	16	9 457	1 976	—	—	—	—	2
18	Gorj	—	—	—	—	1	55	13 000	11 350	8
19	Harghita	1	15	12 650	2 150	—	—	—	—	15
20	Hunedoara	3	96	27 650	14 200	4	78	37 550	15 600	29
21	Ialomița	1	5	6 050	644	—	—	—	—	1
22	Iași	—	—	—	—	1	20	8 150	4 650	6
23	Ilfov	—	—	—	—	—	—	—	—	1
24	Maramureș	—	—	—	—	1	25	17 200	5 950	14
25	Mehedinți	—	—	—	—	—	—	—	—	2
26	Mureș	2	34	24 950	5 478	1	33	12 450	6 600	17
27	Neamț	—	—	—	—	—	—	—	—	2
28	Olt	—	—	—	—	—	—	—	—	1
29	Prahova	—	—	—	—	—	—	—	—	12
30	Satu-Mare	—	—	—	—	—	—	—	—	4
31	Sălaj	1	20	17 150	2 800	1	20	10 470	3 850	5
32	Sibiu	—	—	—	—	6	82	75 550	16 830	19
33	Suceava	1	40	10 300	5 000	—	—	—	—	27
34	Teleorman	—	—	—	—	—	—	—	—	—
35	Timiș	1	17	7 400	2 215	—	—	—	—	4
36	Tulcea	7	230	141 000	2 633	—	—	—	—	—
37	Vaslui	—	—	—	—	—	—	—	—	1
38	Vâlcea	—	—	—	—	—	—	—	—	1
39	Vrancea	—	—	—	—	5	127	49 300	27 300	6
	Total general R.S.R.	31	766	403 531	75 906	45	1 133	512 404	234 176	273

1) — numărul fond vânătoare

2) — efectiv, în bucăți

3) — suprafața fond vânătoare, în ha

Tabelul 12

ale fondurilor de vânătoare la mistreț

Categorია a III-a			Categorია a IV-a				Total general			
2) Ef. în buc.	3) Supr. f. v. în ha		1) Nr. f. v.	2) Ef. în buc.	3) Supr. f. v. în ha		1) Nr. f. v.	2) Ef. în buc.	3) Supr. f. v. în ha	
	Total	din care pădure			Total	din care pădure			Total	din care pădure
93	121 500	32 270	30	164	424 100	174 361	43	326	584 610	218 591
102	78 700	39 919	14	85	166 150	85 340	31	534	360 400	197 975
125	92 632	45 556	30	271	358 480	202 894	41	468	470 736	262 792
55	29 620	18 740	31	173	374 395	191 976	34	278	416 065	222 656
73	77 740	26 390	24	156	292 407	128 409	35	283	421 361	161 723
85	65 000	33 366	33	185	432 150	140 884	39	289	505 200	177 150
21	15 700	8 200	8	42	92 800	24 300	10	63	108 500	32 500
139	131 000	41 469	19	172	249 880	111 377	38	509	485 840	183 943
184	124 650	75 250	15	94	159 700	76 500	27	278	284 350	151 750
103	82 800	42 362	61	373	684 850	407 688	69	476	767 650	450 050
102	113 000	38 131	25	135	341 100	108 632	35	284	484 550	155 190
10	12 800	2 400	4	12	40 700	5 950	5	22	53 500	8 350
268	167 150	84 300	8	91	104 500	68 600	28	489	326 400	173 450
12	14 800	5 200	10	64	111 000	55 900	11	76	125 800	61 100
17	21 454	4 050	2	7	21 260	4 995	5	40	52 171	11 021
163	99 650	67 080	5	46	66 000	48 130	14	264	178 650	126 560
150	188 050	51 350	28	153	356 850	147 090	44	318	557 550	200 590
384	286 300	128 850	32	160	322 550	163 300	68	718	674 050	321 950
3	9 020	660	3	13	45 670	8 000	5	21	60 740	9 304
72	59 820	24 218	11	61	136 850	37 053	18	153	204 820	65 921
6	15 452	1 985	7	25	64 650	16 376	8	31	80 102	18 361
157	133 800	59 712	38	255	386 500	191 433	53	437	537 500	257 095
25	32 600	9 850	13	65	158 580	94 900	15	90	191 180	104 750
235	188 042	84 346	18	97	203 670	91 324	38	399	429 112	187 748
35	23 000	14 900	30	209	348 600	228 800	32	244	371 600	243 700
20	10 600	3 382	—	—	—	—	1	20	10 600	3 382
174	135 143	77 100	12	46	128 847	42 350	24	220	263 990	119 450
42	41 550	14 330	14	71	129 800	38 210	18	113	171 350	52 540
63	52 950	18 493	18	64	219 850	54 842	25	167	300 420	79 985
245	229 850	83 260	16	89	183 600	61 480	41	416	489 000	161 570
574	361 450	233 750	20	254	276 700	189 500	48	868	648 450	428 250
—	—	—	1	4	13 150	2 100	1	4	13 150	2 100
43	39 940	11 902	12	79	128 958	64 880	17	139	176 298	78 997
—	—	—	17	55	169 950	65 015	24	285	310 950	67 648
8	7 000	2 546	17	70	176 925	44 928	18	78	183 925	47 474
9	10 200	3 200	25	221	283 451	180 434	26	230	293 651	183 634
94	63 550	34 150	12	106	148 250	95 150	23	327	261 100	156 600
3 891	3 136 513	1 422 667	663	4 167	7 802 873	3 653 101	1 012	9 957	11 855 321	5 385 850

Suprafața și categoriile de bonitate a

Nr. crt.	Inspectoratul silvic	Categoria I				Categoria a II-a				Ca 1) Nr. f.v.
		1) Nr. f.v.	2) Ef. în buc.	3) Supr. f. de v. în ha		1) Nr. f.v.	2) Ef. în buc.	3) Supr. f. de v. în ha		
				Total	din care gol munte + pădure			Total	din care gol munte + pădure	
1	Alba	—	—	—	—	—	—	—	—	—
2	Arad	—	—	—	—	—	—	—	—	—
3	Argeș	2	880	21 196	12 587	—	—	—	—	3
4	Bacău	—	—	—	—	—	—	—	—	—
5	Bihor	—	—	—	—	—	—	—	—	—
6	Bistrița- Năsăud	—	—	—	—	—	—	—	—	—
7	Botoșani	—	—	—	—	—	—	—	—	—
8	Brașov	4	917	49 450	18 223	—	—	—	—	1
9	Brăila	—	—	—	—	—	—	—	—	—
10	Buzău	—	—	—	—	—	—	—	—	—
11	Caras-Severin	—	—	—	—	—	—	—	—	2
12	Cluj	—	—	—	—	—	—	—	—	—
13	Constanța	—	—	—	—	—	—	—	—	—
14	Covasna	—	—	—	—	—	—	—	—	—
15	Dimbovița	—	—	—	—	—	—	—	—	—
16	Dolj	—	—	—	—	—	—	—	—	—
17	Galați	—	—	—	—	—	—	—	—	—
18	Gorj	—	—	—	—	—	—	—	—	—
19	Harghita	—	—	—	—	—	—	—	—	—
20	Hunedoara	4	935	47 350	13 390	2	630	20 700	12 550	1
21	Ialomița	—	—	—	—	—	—	—	—	—
22	Iași	—	—	—	—	—	—	—	—	—
23	Ilfov	—	—	—	—	—	—	—	—	1
24	Maramureș	—	—	—	—	—	—	—	—	—
25	Mehedinți	—	—	—	—	—	—	—	—	—
26	Mureș	—	—	—	—	—	—	—	—	—
27	Neamț	—	—	—	—	—	—	—	—	—
28	Olt	—	—	—	—	—	—	—	—	—
29	Prahova	—	—	—	—	—	—	—	—	1
30	Satu Mare	—	—	—	—	—	—	—	—	—
31	Sălaj	—	—	—	—	—	—	—	—	—
32	Sibiu	1	270	6 350	3 785	—	—	—	—	1
33	Suceava	—	—	—	—	—	—	—	—	—
34	Teleorman	—	—	—	—	—	—	—	—	—
35	Timiș	—	—	—	—	—	—	—	—	—
36	Tulcea	—	—	—	—	—	—	—	—	—
37	Vaslui	—	—	—	—	2	270	29 353	2 179	3
38	Vâlcea	—	—	—	—	—	—	—	—	—
39	Vrancea	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	Total general R.S.R.	11	3 002	124 346	47 985	4	900	50 053	14 729	13

- 1) — numărul fond de vânătoare
2) — efectiv, în bucăți
3) — suprafața fond de vânătoare, în hectare

fondurilor de vânătoare la capra neagră

Categorია a III-a			Categorია a IV-a				Total general			
2) Ef. în buc.	3) Supr. f. de v. în ha		1) Nr. f.v.	2) Ef. în buc.	3) Supr. f. v. în ha		1) Nr. f.v.	2) Ef. în buc.	3) Supr. f. v. în ha	
	Total	din care gol munte + pădure			Total	din care gol munte + pădure			Total	din care gol munte + pădure
—	—	—	1	40	17 950	2 744	1	40	17 950	2 744
400	35 744	11 357	7	398	96 803	15 330	12	1 678	153 743	39 274
—	—	—	1	30	14 200	1 291	—	30	14 200	1 291
—	—	—	4	104	64 410	17 400	1	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	4	104	64 410	17 400
126	14 300	4 160	1	17	12 900	1 714	6	1 060	76 650	24 097
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
250	26 300	8 579	6	190	58 750	13 545	8	440	85 050	22 124
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	1	120	19 300	5 806	1	120	19 300	5 806
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	8	112	96 500	14 236	8	112	96 500	14 236
—	—	—	2	53	28 950	8 600	2	53	28 950	8 600
135	12 400	4 915	5	270	46 100	15 200	12	1 970	126 550	46 055
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
150	9 100	3 060	—	—	—	—	1	150	9 100	3 060
—	—	—	2	135	30 600	10 155	2	135	30 600	10 155
—	—	—	1	32	7 050	1 550	1	32	7 050	1 550
—	—	—	2	60	23 300	2 790	2	60	23 300	2 790
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
80	7 850	5 150	1	90	12 220	7 900	2	170	20 070	13 050
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
140	12 400	4 596	3	84	47 500	14 738	5	494	66 250	23 119
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
150	34 539	3 045	15	447	170 216	43 589	20	867	234 108	48 813
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
1 431	152 633	44 862	60	2 182	746 749	176 588	88	7 515	1 073 781	284 164

Centrali
Suprafața inspectoratelor silvice din România

Nr. crt.	Denumirea inspectoratelor silvice	Nr. fond vinătoare	Suprafața în hectare						
			Totală	productivă				neproductivă	
				pădure	arabil, fânețe, vii	pășuni	gol de munte	lacuri, bălți	așezări omenești, instalații
1	Alba	49	659 370	227 646	297 926	90 838	17 350	210	25 400
2	Arad	78	774 040	218 036	432 278	90 415	750	1 320	31 271
3	Argeș	65	707 773	293 668	271 580	71 388	42 561	120	28 456
4	Bacău	56	667 835	268 460	327 858	43 017	690	645	27 165
5	Bihor	63	743 939	186 679	451 143	66 253	4 180	3 729	31 955
6	Bistrița-Năsăud	39	505 200	177 150	241 022	57 512	19 088	10	10 418
7	Botoșani	44	490 500	49 850	424 450	5 000	—	1 300	9 900
8	Brașov	44	545 490	184 562	216 253	87 121	15 664	—	41 890
9	Brăila	44	451 900	20 200	392 500	4 600	—	10 050	24 550
10	Buzău	61	601 450	158 700	352 050	62 650	2 250	3 300	22 500
11	Caras-Severin	79	865 400	465 336	182 139	174 120	17 729	300	25 776
12	Cluj	48	657 650	162 256	370 363	79 801	1 500	280	43 450
13	Constanța	64	705 650	223 999	568 661	36 350	—	44 700	31 940
14	Covasna	33	378 850	173 700	146 550	37 450	3 400	50	17 700
15	Dimbovița	40	388 853	112 412	239 560	16 136	8 600	1 295	10 850
16	Dolj	71	711 400	92 690	567 200	14 770	—	13 990	22 750
17	Galați	43	443 719	35 379	354 038	32 602	—	6 069	15 631
18	Gorj	38	457 900	231 150	159 785	38 385	4 850	—	23 730
19	Harghita	46	579 350	200 840	245 370	116 120	400	40	15 580
20	Hunedoara	75	734 038	324 691	245 417	96 200	44 150	—	23 550
21	Ialomița	56	620 020	30 259	571 414	—	—	9 310	9 037
22	Iași	55	595 620	90 140	417 487	48 754	—	2 437	36 800
23	Ilfov	95	872 752	82 849	688 434	—	—	24 440	77 029
24	Maramureș	64	611 500	264 736	243 161	60 847	21 938	118	20 700
25	Mehedinți	38	472 370	153 000	285 020	8 500	7 200	2 440	16 210
26	Mureș	66	713 794	214 637	359 613	114 682	1 400	520	22 942
27	Neamț	50	547 100	263 100	231 400	26 250	1 550	—	24 800
28	Olt	59	617 917	66 275	488 066	30 322	—	13 915	19 339
29	Prahova	42	469 516	143 550	248 590	20 190	19 200	86	37 900
30	Satu Mare	51	446 700	68 700	303 402	49 483	—	170	24 945
31	Sălaj	34	402 570	95 387	228 295	60 948	—	—	17 940
32	Sibiu	44	517 800	162 215	174 460	153 030	10 545	200	17 350
33	Suceava	71	879 100	450 400	260 750	132 900	13 050	400	21 600
34	Teleorman	56	598 048	30 427	501 847	17 654	—	14 985	33 135
35	Timiș	88	848 658	94 208	669 041	39 485	—	506	45 418
36	Tulcea	59	838 500	91 820	300 338	81 680	—	352 729	11 933
37	Vaslui	47	483 600	66 549	329 030	59 666	—	2 736	25 619
38	Vâlcea	54	575 963	264 566	235 821	24 649	36 727	1 824	12 376
39	Vrancea	46	494 000	179 700	298 000	2 850	2 300	550	10 600
	Total general R.S.R.	2 155	23 675 805	6 419 894	13 321 312	2 152 618	297 072	514 774	970 135

1) = nr. fond vinătoare
2) = efectiv optim, bucați

zator
și efectivele optime la principalele specii de vînat

Speciile principale de vînat													
fazan		iepure		căprior		lopătar		cerb		mistreț		capra-neagră	
1) Nr. f.v.	2) Ef. optim buc.	1) Nr. f.v.	2) Ef. optim buc.	1) Nr. f.v.	2) Ef. optim buc.	1) Nr. f.v.	2) Ef. optim buc.	1) Nr. f.v.	2) Ef. optim buc.	1) Nr. f.v.	2) Ef. optim buc.	1) Nr. f.v.	2) Ef. optim buc.
7	4 500	28	21 100	49	6 384	2	101	14	740	43	326	1	40
43	38 700	74	49 160	78	7 430	2	100	29	1 035	31	534	—	—
8	13 300	44	31 790	62	7 765	2	135	23	1 842	41	468	12	1 678
10	8 200	40	28 260	56	6 170	—	—	17	1 540	34	278	—	—
42	25 240	55	50 980	63	7 720	2	53	20	765	35	283	1	30
6	2 400	20	13 030	39	4 575	1	70	18	1 059	39	289	4	104
2	1 400	44	35 510	36	3 600	—	—	—	—	10	63	—	—
—	—	28	9 230	40	4 275	—	—	23	1 152	38	509	6	1 060
3	1 200	43	31 680	16	570	—	—	—	—	—	—	—	—
3	700	52	39 220	42	5 665	1	45	12	737	27	278	—	—
10	7 200	48	20 180	79	11 500	—	—	25	853	69	476	8	440
21	20 200	39	30 395	48	6 920	1	33	6	294	35	284	—	—
14	16 800	63	46 180	49	4 625	—	—	—	—	5	22	—	—
1	800	23	8 300	29	2 915	—	—	22	1 309	28	489	—	—
11	7 500	38	26 960	40	5 700	—	—	2	295	11	76	1	120
18	24 200	71	64 210	48	3 790	2	105	2	80	—	—	—	—
6	4 300	43	35 920	36	2 910	4	100	—	—	5	40	—	—
—	—	26	14 040	38	6 900	1	45	12	718	14	264	8	112
—	—	19	7 660	45	2 855	—	—	36	2 019	44	318	2	53
2	1 300	39	13 390	71	10 080	1	80	16	690	68	718	12	1 970
5	1 800	56	55 710	27	1 640	—	—	—	—	5	21	—	—
6	5 900	55	41 650	45	5 124	1	20	3	122	18	153	—	—
62	41 720	95	79 715	86	7 065	8	270	3	60	8	31	—	—
4	2 500	34	10 120	64	5 602	1	45	40	2 547	53	437	1	150
6	5 800	32	24 420	35	4 920	3	230	2	50	15	90	2	135
23	12 100	52	42 810	66	8 923	—	—	19	1 927	38	399	1	32
4	3 600	24	13 570	46	4 555	1	50	29	2 651	32	244	2	60
24	17 500	59	59 150	40	3 520	3	276	—	—	1	20	—	—
5	9 700	32	25 425	36	5 010	1	20	14	789	24	220	2	170
40	19 300	51	33 750	51	3 635	1	30	11	379	18	113	—	—
13	6 500	34	21 600	34	4 185	1	48	5	130	25	167	—	—
4	2 700	34	21 220	43	5 715	—	—	25	823	41	416	5	494
2	2 000	31	16 180	67	8 006	2	152	46	4 967	48	868	—	—
22	16 300	56	61 810	33	2 525	2	66	—	—	1	4	—	—
76	19 500	88	66 750	88	7 335	5	625	6	118	17	139	—	—
1	600	43	22 570	23	3 767	3	80	2	30	24	285	—	—
4	2 000	47	38 000	40	5 160	1	35	—	—	18	78	—	—
2	1 900	34	20 340	54	6 335	1	40	19	900	26	230	20	867
1	330	30	16 710	37	4 470	—	—	17	1 015	23	327	—	—
511	349 690	1 724	1 248 755	1 879	209 841	53	2 854	518	31 636	1 012	9 957	88	7 515

La speciile de vînat care trăiesc în zona păduroasă (cervidele și mistrețul) sau chiar în zona alpină (capra-neagră), situația se schimbă, efectivele optime fiind asemănătoare cu cele stabilite în anul 1960.

Analiza evoluției efectivelor existente, a recoltelor înregistrate pe ultimii zece ani, precum și a efectivelor optime stabilite, permite și tragerea unor concluzii asupra măsurilor mai importante de gospodărire a lor cum ar fi :

Menținerea efectivelor de mistreți și cervide la nivelul celor optime, rezultate din analiza capacității de întreținere a fondurilor, deoarece depășirea lor duce la pagube în culturile agricole sau silvice.

Depășirea efectivelor optime la mistreți și cervide se poate face numai după luarea tuturor măsurilor de îmbunătățire a calității fondurilor, deci de ridicare a gradului (categoriei) lor de bonitate, ținându-se seama de factorii stabiliți în chei și asupra cărora omul poate acționa favorizînd dezvoltarea vînatului. În nici un caz, nu se recomandă depășirea densităților maxime ale categoriei I de bonitate pentru aceste specii.

Cînd pe același fond se găsesc două sau trei specii concurente la hrană, cum este cazul căpriorului, cerbului și a cerbului-lopătar, va trebui să respectăm cu și mai mare strictețe efectivele optime admise. În aceste cazuri, depășirea lor poate avea repercusiuni mult mai nefavorabile asupra culturilor silvice sau agricole și chiar ridicarea calității categoriei de bonitate a terenului, se face mult mai greu.

Dacă pe unul din fondurile de vînat, populate cu cele trei specii de cervide, dorim să schimbăm raporturile stabilite între efectivele optime, favorizînd dezvoltarea uneia în defavoarea alteia, aceasta se poate face prin : recoltarea exemplarelor a căror specie vrem să-i scădem efectivele, și îmbunătățim condițiile de viață a celeilalte specii ; la schimbarea raportului între specii să se țină seama că un cerb echivalează cu cinci căpriori sau doi cerbi lopătari. (Echivalența s-a făcut avînd la bază lucrarea lui Ivan Gh. „Metodologia de stabilire a prețului de cost a vînatului liber și a salmonizilor” — 1969).

Pe toate fondurile unde efectivele speciilor existente nu au ajuns la nivelul celor optime, corespunzătoare categoriei de bonitate, să se ia toate măsurile de gospodărire vînatorească cunoscute, pentru a favoriza atingerea lor într-un timp cît mai scurt. Printre acestea, subliniem necesitatea opririi recoltărilor acolo unde ele nu au atins cel puțin 50% din efectivul optim, iar selecția masculilor se va continua numai la cervide.

Este necesar să se organizeze acțiunea de populare a fondurilor cu speciile de vînat la care s-a fixat o categorie de bonitate și un efectiv optim, dar care nu există pe fond, cu toate că terenul permite dezvoltarea lor. Numai în situația mistrețului, pe terenurile în care acesta a dispărut (din cauza unor epidemii sau recolte exagerate), se creează condiții (ogoare de hrană) pentru a favoriza migrarea din terenurile vecine și menținerea lui pe fond.

Pe fondurile la care efectivele optime ale speciilor de vînat, corespund cu cele reale, este necesar ca anual să se recolteze întreg sporul de vînat. Nerecoltarea sporului anual, atrage după sine o nevalorificare a unei producții vînatorești, care lăsată în plus pe teren, va fi în parte pierdută sau, prin supraaglomerarea ce o creează, va produce pagube culturilor.

5.9.8. În încheiere, subliniem faptul cunoscut, dar de o importanță deosebită pentru oricare gospodărire vînatorească, că nici una din măsurile de mai sus nu se poate executa, dacă anual nu se organizează, în cele mai bune condițiuni, acțiunea de evaluare a speciilor de vînat și nu se ține o evidență corectă pe fișa fondului de vînatore, a efectivelor și a recoltelor reale obținute.

6. CONCLUZII

Pentru stabilirea categoriilor de bonitate a fondurilor de vînatore, la speciile: fazan, iepure, căprior, cerb lopătar, cerb, mistreț și capra-neagră, precum și a densității și a efectivelor optime, pe cele 2 155 fonduri (peste 22 milioane ha) cît cuprinde fondul cinegetic al țării, a fost necesar să se elaboreze chei (criterii) de determinare a bonității lor, care să fie aplicabile la varietatea foarte mare a condițiilor staționale existente. De aceea, ele au un caracter general, analizînd condițiile staționale medii de pe suprafețe mari de teren (cuprinse între 2 000 și 15 000 ha), formate atît din suprafețe păduroase, pășuni și goluri de munte. Astfel pădurea nu s-a putut analiza decît pe U.P.-uri, iar terenurile agricole, numai la nivelul C.A.P. și I.A.S.

Criteriile stabilite nu pot fi folosite la analiza categoriilor de bonitate a subparcelor dintr-o pădure. Pentru astfel de analize mai detaliate a capacității de întreținere a vînatului, pe unități (suprafețe mai mici), este necesar să se elaboreze criterii speciale, aplicabile în astfel de condiții și care să servească și la întocmirea studiilor de amenajare cinegetică a unei păduri sau a unui teren agricol.

Dat fiind varietatea cerințelor ecologice a fiecărei specii de vînat, a fost necesar ca, pentru fiecare specie să se elaboreze criterii pentru determinarea bonității fondurilor.

Aplicarea cheilor de determinare a bonității s-a făcut de către colectivul de lucru al temei, pe baza materialului primit de la ocoale (chestionare, fișe și hărți). A fost necesar ca bonitatea să fie stabilită de un colectiv restrîns, pentru a exista un punct de vedere unitar.

Fiecare factor înregistrat în chei este împărțit pe patru categorii, fiecăruia acordîndu-i-se un anumit număr de puncte. După încadrarea și acordarea punctajului, la toți factorii care formează cheia de determinare, punctajul se totalizează. Numărul de puncte totalizat fixează categoria de bonitate și densitatea optimă, conform tabelului 16.

Efectivele optime corespunzătoare categoriilor de bonitate

Cate- goria de bo- nitate	Speciile de vînat și efectivele optime (în bucăți pe 100 ha*), corespunzătoare punctajului													
	Fazan		Iepure		Căprior		Lopătar		Cerb		Mistreț		Capra- neagră	
	Ef.	Pct.	Ef.	Pct.	Ef.	Pct.	Ef.	Pct.	Ef.	Pct.	Ef.	Pct.	Ef.	Pct.
I	Peste 70	116 la 96	25 la 15	112 la 91	11 la 9	140 la 111	5 la 4	128 la 101	2,5 la 2	136 la 105	0,8 la 0,7	100 la 85	7 la 5,6	112 la 86
II	70 la 51	95 la 66	14,9 la 10	90 la 61	8,9 la 7	110 la 76	3,9 la 3	100 la 70	1,9 la 1,5	104 la 70	0,6 la 0,5	84 la 60	5,5 la 4	85 la 62
III	50 la 51	65 la 40	9,9 la 5	60 la 35	69 la 5	75 la 41	2,9 la 2	69 la 36	1,4 la 1,0	69 la 35	0,4 la 0,3	59 la 35	3,9 la 2,5	61 la 32
IV	30 la 5	sub 40	4,9 la 1	sub 35	4,9 la 0,5	sub 41	1,9 la 0,5	sub 36	0,9 la 0,1	sub 35	0,2 la 0,05	sub 35	2,4 la 0,5	sub 32

*) La fazan, căprior, lopătar, cerb și mistreț, efectivele sînt date la 100 ha pădure; la iepure, la 100 ha teren productiv și la capra-neagră la 100 ha gol de munte, pășune alpină și cca 10% din pădurea limitrofă. Ef. = efectiv; Pct. = punctaj.

Densitatea rezultată pe 100 ha s-a înmulțit cu suprafața productivă, de pe fond, corespunzătoare speciei, calculîndu-se astfel efectivul total.

Pe fiecare fond de vînațoare s-a calculat în primul rînd densitatea la speciile de vînat care există pe fond, care găsesc condiții de dezvoltare cel puțin de categoria a IV-a; cînd aceste condiții s-au stabilit că sînt vitrege speciei respective sau din calcul a rezultat o densitate foarte mică, fără importanță economică, s-a renunțat la calcularea efectivului total.

În unele cazuri, cînd o specie nu există pe un fond, însă condițiile staționale corespund dezvoltării ei, la propunerile făcute de delegații inspectoratelor silvice județene sau ale colectivului de lucru, s-a stabilit bonitatea pentru acele specii. Fondul urmează să fie populat. Numai în cazul mistrețului se vor lua doar măsurile necesare menținerii lui, ca în timpul migrațiilor sezoniere din terenurile vecine să se stabilească și pe acel fond.

În situația cînd un ocol silvic sau o filială de vînațoare, dorește ca în afară de speciile pentru care s-a calculat bonitatea să mai introducă o nouă specie de vînat, se va adresa Direcției Economiei Vînatului, iar institutul va stabili categoria de bonitate și efectivele optime pentru fondul pe care urmează să se facă popularea.

Scăderea bonității la o specie de vînat, cu una sau mai multe categorii, față de punctajul rezultat din calcul, uneori mergîndu-se pînă la excluderea ei de pe fond (aceasta îndeosebi la cererea delegatului inspectoratului silvic) s-a făcut în două situații și anume :

Cînd pagubele produse de mistreț sau de cervide (și foarte rar de iepure) culturilor agricole sau silvice se ridică anual la valori mari.

În situațiile cînd pe același fond au fost două sau trei dintre speciile de cervide (căpriorul, lopătarul și cerbul) care se concurează la hrană, s-a stabilit mai întîi specia principală a fondului, după condițiile staționale sau dorința gospodarului terenului. Celelalte două specii, considerate concurente la hrană, cu toate că și ele aveau condiții bune de trai, pentru a nu depăși limitele maxime admise și a favoriza o intensificare a vătămării culturilor forestiere sau agricole, s-au neglijat (deci s-au propus pentru recoltare). În majoritatea situațiilor, însă la cererea delegaților inspectoratelor silvice, s-au menținut și ele în efective reduse, scăzîndu-se însă una sau mai multe categorii de bonitate la specia considerată principală (pentru un cerb lăsat s-a propus extragerea a 5 căpriori sau 2 lopătari).

În urma aplicării criteriilor de stabilire a bonității pentru cele șapte specii, pe cele 2155 fonduri de vînătoare din țara noastră a rezultat următoarea situație :

Specia de vînat	Nr. de fonduri de bonitatea I a IV-a	Efectivul optim în buc.
Fazan	422	350 000
Iepure	1 724	1 250 000
Căprior	1 879	210 000
Lopătar	53	2 900
Cerb	518	32 000
Mistreț	1 012	10 000
Capra-neagră	88	7 500

Datele privind categoriile de bonitate pe specii, numărul de fonduri, suprafețele ocupate ș.a.m.d. sînt centralizate în tabelele prezentate în lucrare, pe fiecare județeană.

Situația fiecărui fond de vînătoare, cu datele privind : suprafața pe natură de culturi, modul de folosință, categoria de bonitate, densitatea optimă și efectivul optim pentru fiecare din aceste specii, date care au fost centralizate și pe ocoale și inspectorate silvice, s-au

predat beneficiarilor lucrării, ele constituind introducerea sau aplicarea în producție pe întreg fondul cinegetic al țării noastre, a lucrării cu bonitatea.

7. EFICACITATEA TEHNICO-ECONOMICĂ A REZULTATELOR OBTINUTE

Eficacitatea tehnico-economică care se poate realiza prin introducerea rezultatelor în producție, începând cu anul 1971, se poate rezuma la următoarele:

Se va folosi la maxim potențialul cinegetic al celor 2 150 de fonduri de vânătoare, la speciile: fazan, iepure, căprior, lopătar, cerb, mistreț și capră neagră, fiecare unitate deținătoare a fondurilor urmînd să ajungă, în timpul cel mai scurt, la efectivele optime și la recoltele optime anuale.

Se mărește productivitatea pe toate fondurile unde s-au făcut populări; după un număr de ani de la populare speciile respective putînd da recolte valorificabile.

Prin extragerea exemplarelor care sînt în plus, pe fondurile de vânătoare pe care efectivele reale (actuale) depășesc pe cele optime, se va realiza un spor de recoltă valorificabil, care dacă rămîne pe teren nerecoltat, va fi în parte pierdut prin creșterea procentului de mortalitate în timpul iernii sau, prin supraaglomerarea care o creează pe teren, va produce (în cazul mistrețului și a cervidelor) pagube culturilor.

Deoarece prin această lucrare s-a urmărit în permanență să se creeze un echilibru între capacitatea de întreținere a fondurilor și efectivele de vînat, prin aplicarea în producție a propunerilor făcute de a se realiza efectivele optime, se vor putea evita în viitor păgubele mari pe care le poate produce surplusul de efective, care ar fi depășit capacitatea de întreținere a fondurilor.

Evaluarea acestor avantaje tehnico-economice, în lei, este greu de urmărit, deoarece nu se cunoaște în ce măsură propunerile făcute vor fi urmărite și realizate de toate unitățile.

BIBLIOGRAFIE

1. ALMĂȘAN, H., POPESCU, C. — Principalele specii de vînat din R.P.R. Răspîndirea pe clase de efective.
Revista Natura, Seria Biologie, București nr. 4, 1961, p. 35—43.
2. ALMĂȘAN, H., POPESCU, C., SCĂRLĂTESCU, G. — Bonitatea terenurilor de vînat din R.P.R. pentru principalele specii de vînat.
Studii și cercetări, Institut. de cercetări forestiere, București, vol. XXIII A, 1963, p. 5—33.
3. ALMĂȘAN, H., POPESCU, C. și colab. — Răspîndirea speciilor de vînat din R.P.R.
Studii și Cercetări, Institut. de cercetări forestiere, București, vol. XXXII A, 1963 p. 35—45.

4. BĂLU, C. — Bonitatea fondurilor de vânătoare,
Revista vânătorul și pescarul sportiv, București, nr. 2, februarie 1970 p. 3—4.
5. BENCZE LAJOS — A vadállomány esa köravezet köpczoltai. (Vînatul și condițiile mediului înconjurător).
Mezőgazdasági Kiadó, Budapest, 1961.
6. BENCZE LAJOS — Tápanyagvizsálatok erdeink vadeltartokepességével kapcsolatban. (Analiza substanțelor nutritive pentru stabilirea capacității cinegetice a pădurilor).
Az Erdő, R.P. Ungară, nr. 4, aprilie, 1961, p. 139—145.
7. BENCZE LAJOS — Tudnivalók az erdő vadeltorkepességéről (Despre capacitatea de întreținere a pădurii pentru vînat).
Magyar Vadász, Budapest, XVI; nr. 3, 1963, p. 9.
8. BENCZE LAJOS — Ujabb adatok as erdők vadeltartókéységéhez. (Noutăți privind capacitatea pădurilor de a întreține vînat).
Erdőgazdaság es Faipar, R.P. Ungară, 20, nr. 10, oct. 1966, p. 12—13 și 18.
9. COMȘIA, A.N. — Biologia și principiile culturii vînatului.
Edit. Academiei, R.P.R. București, 1961, 587 p.
10. COTTA, V. — Asupra capacității cinegetice a pădurii.
Rev. Pădurilor, București, an 76, nr. 1, 1961, p. 50—51.
11. COTTA, V. — Densitatea de vînat din punct de vedere silvic. București, C.D.F. p. 15
Conferințe documentare, 1968.
12. CROMBRUGGHE, S.A. — La densité de gibier (Densitatea vînatului).
Royal Saint-Hubert Club de Belgique, Bruxelles, nr. 4, aprilie 1965, p. 27—32.
13. DABURON, H. — Vers un meilleur aménagement sylvo-cinégétique par l'inventaire des gagnages à grand gibier — (Spre un amenajament silvo-cinegetic mai bun, prin inventarierea terenurilor cu vînat bogat).
Rev. For. Franc., Nancy, nr. 6, 1968, p. 377—387.
14. DANILOV, D. — Osnovnie voprosi ohotustroistva — (Problemele de bază ale amenajării cinegetice).
In: Ohotá, Moskva, an 11, nr. 2, 1965, p. 4—7.
15. DANILOV, D.N., RUSANOV, L. — Osnoví ohotustroistva — (Bazele amenajamentului vînătoresc).
Ind-ve, Lesnaia Promislenost, Moskva, 1966, p. 163.
16. DELARUE — Le gibier et son biotope — (Vînatul și biotopul său).
Plaisirs de la chasse, Paris, iunie, nr. 192, 1968, p. 248—249.
17. DEMBINIOK, E. — Proba bonitscji obvodu lesnego — (O încercare de clasificare a terenurilor de vînătoare).
Lowiec Polski, R.P. Polonă, nr. 8, 15 aprilie, 1961, p. 6.
18. DILIS, N.V. — Ucenie o biogheotenoze i iego prakticeskoie znacenie (Studiul biogeozonei și importanța practică a acestuia).
Lesn. h-vo, Moscova, 21, nr. 2, febr. 1968, p. 28—54.
19. PUDA ALEX., STRAVOIU, N.N. — Unele aspecte ale colonizării vînătorului.
Rev. Vînatul și pescarul sportiv, București, an XIX, nr. 2, (215), febr. 1967, p. 3—4.
20. ERNST, K. — Hasensusssetzung und ihre Wirksam-Keit — (Popularea cu iepuri a terenurilor și eficiența ei).
Unsere Jagd, R.D.G., an 15, nr. 1, ian. 1965, p. 5—9.
21. FOL, R. — Aménagement du grand gibier — (Amenajarea cinegetică pentru vînatul mare).
Revue Forestière Française, Nancy, an 16, nr. 6, iun., 1964, p. 451—475.
22. GIBAN, J. — Le petit gibier et la lutte chimique en agriculture — (Vînatul mic și combaterile chimice în agricultură).
Le Saint-Hubert, Paris, nr. 1, ian. 1967, p. 4—7.
23. HENNIG, E. — Zur Frage der biologischen Stellung und Bedeutung des Wildes in der Lebensgemeinschaft Wald — (În problema poziției biologice și importanța vînatului în biocenoza pădure).
Waldhygiene, R.F.G., an 6, nr. 7—8, 1966, p. 193—195.

24. KALCISKOV, G. — Da povíšnim diveciovite zapasi do depustimia maksimum — (Să înmulțim vînatul pînă la limita admisă).
Gorsko stopnstvo, R.P. Bulgaria; 19, nr. 2, febr. 1967, p. 30—31.
25. KLIER, G. — Jagdwirtschaftskarte, als Grundlage der Wildbewirtschaftung — (Harta economiei vînatului ca bază pentru gospodărirea vînatului).
Unsere Jagd, R.D.G., an 17, nr. 1, ian. 1967, p. 9—10.
26. KOLLER OTTO. — Reviertypen — (Tipurile de terenuri de vînătoare).
Der Anblik, Graz, Austria, an 18, nr. 7—8, iulie și august 1963, p. 211.
27. KORASOVSKI, L.J., KOLUPAEVA, K. — O velicine ohotniciei produktivnosti v razlicnih tipah lesa — (Despre volumul producției cinegetice, în diferite tipuri de pădure).
Izv. VUZ Lesn. j. U.R.S.S., nr. 3, mai-iunie 1963, p. 46—49.
28. MALINOVSKII, A. — Bonitirovka ugodii v G.D.R. — (Evaluarea calității terenurilor în R.F.G.).
Chota i ohotn R-vo, Moskva, 14, nr. 7, iulie 1968, p. 41—43.
29. MOTLL STANISLAV — Bonitace hobiste se zveri srnic — (Bonitatea terenurilor de vînătoare cu căpriori).
Prace vyzkuznych ustavu lesnickych, C.S.R., 1954, p. 79—128.
30. NECAS, J. — Cesta k nápravě pe v odpovedné bonitaci honiteb a v cilevedomén plánování (Calea pentru ameliorarea fondului de vînătoare constă în planificarea adecvată a calității acestuia).
Lesníká Práce, Praha, an 42, nr. 8, august 1963, p. 363—367.
31. NEGULICI, T. — Vînatul din mediul agricol — Vînătorul și pescarul sportiv, București, an XI, nr. 5, (230) mai 1968, p. 21—22.
32. PADAIGA, V.I. — Depustimaia plotnost, kosul'v lesah Litvi — (Densitatea admisibilă a caprei sălbatice în pădurile Lituaniei).
Lesovodenie, Moskva, 2, nr. 2, febr. 1968, p. 60—67.
33. PAȘCOVSCHI, S. — Pădurea și vînatul de cîmpie.
Vînătorul și pescarul sportiv, București, an XIX, nr. 10 (233), oct. 1967, p. 5—7.
34. PAȘCOVSCHI, S. — Vînatul de munte și pădurea.
Vînătorul și pescarul sportiv, București, an XIX, nr. 11 (224), nov. 1967, p. 19—21.
35. PAȘCOVSCHI, S. — Pădurea și vînatul de dealuri.
Vînătorul și pescarul sportiv, București, an XX, nr. 12 (225), dec. 1967, p. 9—10.
36. PAVLOV, M.V. — Uciťivati ohotnicilu faunu pri lesoustroistve — (Amenajarea terenurilor de vînătoare, odată cu efectuarea lucrărilor de amenajare a pădurilor).
Lesn. hoz., Moskva, nr. 10, 1962, p. 74—75.
37. POPESCU, C., SCĂRLĂTESCU, G., ALMAȘAN, II. — Criterii provizorii pentru determinarea bonității fondurilor de vînătoare din R.P.R.
Studii și cercetări, I.N.C.E.F., București, vol. XXII-A, 1961, p. 82—129.
38. RUSANOV, I.A. — Kak bonitirovat ugodia? — (Cum se stabilește bonitatea terenurilor?).
Ohoťa i ohot, Moskva, an 9, nr. 12, dec. 1963, p. 18—19.
39. SASKOV, E. — Opredelenie produktivnosti ugodii — (Determinarea productivității terenurilor de vînătoare).
Ohoťa i ohotn. h-vo, U.R.S.S., 15, nr. 8, august 1967, p. 12—13.
40. SEIBT, E. — Ceea ce trebuie să știe fiecare vînător din Mittelgebirge. Despre migrarea verticală a căprioarelor.
Unsere Jagd, Berlin, R.D.G., an 17, nr. 10, 1967, p. 299.
41. STANKOVIC SINIŠA — Le gibier dans les biocénoses contemporaines — (Vînatul în biocenozele contemporane).
Les rapports du VII-a. Congres, Beograd-Ljubljana, Beograd, 1967, p. 13—23.
42. VOICU, C. — Amenajări în terenuri cu cerbi.
Rev. Vînătorul și pescarul sportiv, București, nr. 1 (190), ian. 1965, p. 9.
43. * * * — Određivanje boniteťa i kapaciteťa lovista — (Stabilirea calității și capacității terenurilor de vînătoare).
Lovacke novine, Novi-Sad, I, nr. 5, 1962.
44. * * * — Rădicarea productivității terenurilor de vînătoare populate cu vînac mic.
Manuscris C.D.F., Studiu de cabinet, București, 1962, p. 40.

FERTILITÉ DES NOUVEAUX FONDS DE CHASSE DE ROUMANIE

Popescu C. Cornel, Almășan H., Scărlătescu G.,
Manolache L.

R É S U M É

L'ouvrage a pour but, en premier lieu, de réactualiser les critères pour la classification des fonds de chasse de Roumanie selon leur fertilité, critères qui ont été établis en 1960 (Popescu C., Scărlătescu G., Almășan H. et autres 1961) pour le cerf commun, le chevreuil, le lièvre et le faisán et, en second lieu, de trouver de nouveaux critères pour trois autres espèces de gibier qui ont un rôle important dans la gestion cynégétique de Roumanie, à savoir: le daim, le sanglier et le chamois.

Dans le tableau 1 de l'ouvrage, les données générales ont été centralisées par départements. On peut observer que la superficie totale du pays a été partagée en 2.155 fonds de chasse, tandis qu'en 1952 il y en avait 2.905 et, de 1961 à 1970, 2.157.

Parmi les sept espèces de gibier analysées, celles qui ont la proportion la plus élevée dans notre économie sont: le lièvre, le chevreuil et le sanglier. Il y a également une grande proportion de faisans mais toutefois ce taux élevé est dû à leur élevage intensif dans les installations d'élevage artificiel et non à l'amélioration des conditions de biotope pour le faisán en liberté.

L'analyse des effectifs optimaux selon les espèces permet de constater que les conditions de vie sont devenues plus mauvaises là où les moyens mécanisés sont employés intensément (dans la zone de plaine et de bas plateaux). Il en est de même pour les effectifs de faisán de la zone de plaine de l'ouest du pays où les forêts font défaut.

Pour les espèces de gibier qui vivent dans la zone boisée (cervidés et sanglier) ou même dans la zone alpine (chamois), la situation est tout autre, les effectifs optimaux sont semblables ou, dans certains cas, même meilleurs que ceux établis en 1960.

Les plus importantes conclusions qui ressortent de l'ouvrage peuvent être résumées considérant les aspects suivants:

1. Pour établir les catégories de fertilité des fonds de chasse pour: le faisán, le lièvre, le chevreuil, le daim, le cerf, le sanglier et le chamois, de même que pour établir la densité et les effectifs optimaux dans les 2.155 fonds de chasse (plus de 22 millions d'hectares qui représentent le fonds cynégétique du pays), il a été nécessaire d'élaborer des clés (critères) de détermination de leur fertilité, clés pouvant être applicables à la très grande variété des conditions stationnelles existantes. De ce fait, les critères de détermination de la fertilité ont un caractère général, ils analysent les conditions stationnelles moyennes de grandes superficies de terrain (comprises entre 2 000 et 15 000 ha) formées aussi bien de surfaces boisées que de terrains agricoles, de pâturages, d'étages alpins. La forêt n'a donc pu être analysée que par unité de production, et les terrains agricoles, à l'échelon de coopérative agricole de production (C.A.P.) ou de ferme agricole d'état (G.A.S.). Les critères établis ne peuvent donc être utilisés pour l'analyse des catégories de fertilité des sous-parcelles ou des parcelles d'une forêt. Pour que des analyses plus détaillées de la capacité d'entretien et de subsistance du gibier par unités (superficies plus réduites) soient possibles, il est nécessaire que soient élaborés des critères spéciaux, applicables à de telles conditions qui pourront servir à l'élaboration des études d'aménagement cynégétique d'une forêt ou d'un terrain agricole.

2. Etant donné la variété des exigences écologiques de chaque espèce de gibier, il a été nécessaire que soient élaborés, pour chaque espèce, des critères pour la détermination de la fertilité des fonds de chasse.

3. L'application des clés de détermination de la fertilité a été faite par le collectif qui travaille pour ce thème, sur la base du matériel documentaire fourni par les cantonnements forestiers (questionnaires, fiches et cartes). Il a été nécessaire que la fertilité soit établie par un collectif restreint afin qu'il y ait un point de vue unitaire.

Chaque facteur enregistré dans la clé est partagé en 4 catégories, un certain nombre de points est accordé pour chacune de ces catégories. Tous les facteurs qui forment la clé de

détermination sont inclus dans une catégorie et on leur accorde un nombre de points qui, ensuite, sont totalisés. Le nombre de points totalisés fixe la catégorie de fertilité et la densité optimale (conformément au tableau n° 16 de l'ouvrage).

La densité correspondant à l'espèce, obtenue pour 100 hectares, est multipliée par la superficie productive du fonds de chasse, permettant de calculer ainsi l'effectif total.

4. Pour chaque fonds de chasse, on a calculé en premier lieu la densité pour les espèces de gibier qui existent dans ce fonds et qui y trouvent des conditions de développement appartenant, pour le moins, à la 4-ème catégorie; lorsque, pour l'espèce respective, ces conditions ont été défavorables ou, lorsque le résultat du calcul a donné une très petite densité, sans importance économique, on renonce au calcul de l'effectif total.

Dans certains cas, lorsqu'une espèce n'existe pas dans un fonds de chasse mais cependant les conditions stationnelles correspondent à son développement, on établit également la fertilité pour ces espèces, sur les propositions faites par des délégués de l'Inspectorat forestier départemental ou par le collectif de travail. Par la suite le fonds de chasse sera peuplé; seulement dans le cas du sanglier on ne prendra que les mesures nécessaires à son maintien, de telle sorte que pendant les migrations saisonnières (venant des terrains voisins), il s'établisse sur ce fonds.

Lorsqu'un cantonnement forestier ou une filiale de chasse, désirent l'introduction d'une nouvelle espèce de gibier, en dehors des espèces pour lesquelles la fertilité a été calculée, l'Institut, sur la demande de l'unité respective, établira la catégorie de fertilité et les effectifs optimaux pour le fonds de chasse où se fera le peuplement.

5. La baisse de la fertilité de une ou plusieurs catégories, pour une espèce de gibier, par rapport au nombre de points résultant du calcul, baisse pouvant aller jusqu'à l'exclusion de cette espèce (notamment alors sur la demande du délégué de l'Inspectorat forestier) a été effectuée dans deux cas:

5.1. Lorsque les dégâts produits par les sangliers ou les cervidés (très rarement par les lièvres) aux cultures agricoles et forestières représentent des valeurs importantes.

5.2. Lorsque, sur un même fonds de chasse, se trouvent deux ou trois espèces de cervidés (chevreuil, daim et cerf) qui se font concurrence pour la nourriture. Dans ces cas, on établit l'espèce principale du fonds de chasse d'après les conditions stationnelles ou d'après le désir du gestionnaire du terrain. Les deux autres espèces, considérées comme faisant concurrence à la nourriture, ont été négligées (donc proposées pour la récolte) afin que ne soient pas dépassées les limites maximales admises et que ne soit pas favorisée l'intensification des dégâts aux cultures forestières et agricoles, bien que ces espèces avaient de bonnes conditions de vie. Toutefois, dans la majorité des cas, ces espèces, sur la demande des délégués des inspectorats forestiers, ont été maintenues en effectifs réduits (pour un cerf maintenu on a imposé l'élimination de 5 chevreuils ou de deux daims).

6. A la suite de l'application des critères permettant d'établir la fertilité, pour les sept espèces de gibier, sur les 2.155 fonds de chasse de notre pays, les résultats sont les suivants:

Espèce de gibier	Nombre fonds de fertilité I - IV	Effectif optimal en pièces
Faisan	422	350 000
Lièvre	1 724	1 250 000
Chevreuil	1 879	210 000
Daim	55	2 900
Cerf	518	32 000
Sanglier	1 012	10 000
Chamois	88	7 500

Les données concernant: les catégories de fertilité par espèces, le nombre de fonds de chasse, les superficies occupées, etc., sont centralisées dans les tables présentées dans l'ouvrage, pour chaque département.

L'état de chaque fonds de chasse où, ont été notés: la superficie selon la nature, des cultures, le mode d'utilisation, la catégorie de fertilité, la densité optimale et l'effectif optimal pour chacune de ces espèces de gibier, données qui ont été également centralisées par cantonnements et par départements, a été remis aux bénéficiaires de l'ouvrage; ces données constituent l'introduction ou l'application en production de l'action de fertilité pour la totalité du fonds cynégétique de notre pays.

БОНИТЕТ НОВЫХ ОХОТНИЧЬИХ ФОНДОВ В РУМЫНИИ

Полезку К. Корнел Алмэшан Х. Скэрлэтеску Г. Манолаке Л.

РЕЗЮМЕ

Целью работы является реактуализация в первую очередь, критериев для классификации по бонитетам охотничьих фондов Румынии; данные критерии были установлены в 1960 году/Попеску К., Скэрлэтеску Г., Алмэшан Х. и др. 1961/, для оленя обыкновенного, косули, зайца и фазана; другой целью является также нахождение новых критериев для других трёх пород дичи, представляющих особое значение в охотничьем хозяйстве Румынии, а именно: для лани, дикого кабана и серны.

В таблице № 1 работы централизованы общие данные по уездам. Можно отметить, что площадь страны разделена на 2.155 охотничьих фондов, по сравнению с 2.905, существующими в 1952 году или 2.157, которые имелись в период между 1961 — 1970 гг.

Из рассмотренных семи пород дичи, самый большой удельный вес в нашем хозяйстве принадлежит зайцу, косуле и дикому кабану. Большим удельным весом обладает также и фазан, но благодаря интенсивному выращиванию последнего в установках для искусственного выращивания и не в результате улучшения условий биотопа, для фазана растущего на свободе.

Рассматривая оптимальные численности по породам, отмечается ухудшение условий жизни по всей сельскохозяйственной зоне в которой интенсивно применяются механизированные средства /в равнинной местности и на низких плоскогорьях/. В аналогичном положении находятся также и численность фазана в равнинной местности лишенной лесов, в западной части страны.

Для охотничьих пород проживающих в лесистой местности /олени и дикий кабан/ или даже в альпийской зоне/ серна/, положение меняется, при чём оптимальные численности аналогичны или в некоторых случаях даже лучше установленных в 1960 году.

Самые важные заключения, которые выявляются из работы, могут быть сведены к следующим сторонам:

1. Для установления категорий бонитета охотничьих фондов для пород: фазан, заяц, косуля, лань, олень обыкновенный, дикий кабан и серна, а также и оптимальных густоты и численности, по всем 2.155 фондам свыше 22 миллионов га, которые включает охотничий фонд страны, необходимо было разработать критерии определения их бонитета, которые могут быть применимы к очень большому разнообразию существующих условий местопроизрастания. Поэтому, критерии определения бонитета носят общий характер при рассмотрении средних условий местопроизрастания на крупных площадях/ находящихся между 2.000 и 15.000 га/, состоящих как из лесных, так и из сельскохозяйственных площадей, выпасов и альпийских лугов. Так, лес мог быть рассмотрен только по производственным единицам, а сельскохозяйственные площади только на уровне сельскохозяйственных производственных кооперативов и сельскохозяйственных государственных хозяйств. Установленные критерии не могут быть использованы при рассмотрении категорий бонитета участков или подучастков в лесу. Для подобного рода более подробных анализов возможности ухода за дичью по единицам/ меньшие площади/, необходимо разработать специальные критерии, применяемые в подобных условиях, которые должны послужить при составлении исследований по охотничьему устройству леса или сельскохозяйственной площади.

2. Учитывая разнообразие экологических требований для каждой породы дичи, было необходимо, чтобы для каждой породы были бы разработаны критерии для определения бонитета фондов.

3. Применение критериев определения бонитета производилось рабочим коллективом темы на основании материала полученного от лесничеств/ вопросники, карточки и карты/. Необходимо было, чтобы бонитет был бы установлен малочисленным коллективом с тем, чтобы получилась единственная точка зрения.

Каждый фактор отвеченный в критериях делится на четыре категории, при чём каждой присуждается определенное число пунктов. После включения и присуждения пунктажа, для всех факторов составляющих критерий определения было вычислено общее число пунктов. Общее число пунктов установило категорию бонитета и оптимальную густоту/согласно таблице № 16 работы/.

Полученная на 100 га густота умножена на продуктивную площадь фонда, соответствующую породе; таким образом вычислена общая численность.

4. Для каждого охотничьего фонда рассчитана, в первую очередь, густота для охотничьих пород существующих в пределах фонда и которые находят условия развития не менее чем IV-й категории; если данные условия не были благоприятными для соответствующей породы или при расчёте получилась очень небольшая густота, не имеющая экономического значения, расчёт общей численности более не производился.

В некоторых случаях, в которых определенная порода не существует в пределах фонда, в то время как условия местопроизрастания соответствуют её развитию, по предложениям внесенным делегатами Лесных уездных инспекторов, илтои рабочим коллективом, установлен бонитет также и для этих пород. Фонд должен быть заселён; только для дикого кабана будут приняты меры необходимые только для его поддержания с тем, чтобы во время сезонных миграций/с соседних площадей/, он оставался бы и на соответствующем фонде.

В случае в котором какое нибудь лесничество или охотничий филиал желает, чтобы кроме пород для которых рассчитывался бонитет, была бы введена новая охотничья порода, по требованию соответствующей единицы, Институт установит категорию бонитета и оптимальные численности для фонда в котором производится заселение.

5. Снижение бонитета для одной породы, на одну или несколько категорий, по сравнению с количеством пунктов полученных при расчёте, при чём в некоторых случаях приходилось исключать данную породу из фонда/последнее в особенности по требованию делегата лесного инспектората/, производилось в двух случаях, а именно:

5.1. Когда ущербы принесенные диким кабаном или оленями/и очень редко зайцем/, сельскохозяйственным и лесным культурам доходят до крупных значений.

5.2. Когда в пределах одного и того же фонда находились две или три из оленевых пород/косуля, лань и олень обыкновенный/ которые боролись за пищу. В последних случаях устанавливалась главная порода фонда, в соответствии с условиями местопроизрастания или желанием владельца площади. Другие две породы, являющиеся конкурентами для пищи, несмотря на имеющиеся хорошие условия жизни, не были приняты во внимание/ поэтому предложены для заготовки/, с тем чтобы не были превышены мак-

Охотничья порода	Число фондов I — IV бонитета	Оптимальная исленность: шт
Фазан	422	350.000
Заяц	1.724	1.250.000
Косуля	1.879	210.000
Лань	53	2.900
Олень обыкновенный	518	32.000
Дикий кабан	1.012	10.000
Серна	88	7.500

симально допущенные пределы и созданы благоприятные условия для порчи лесных и сельскохозяйственных культур. В большинстве случаев, всё же, по требованию делегатов лесных инспекторов, они были выдержаны в небольшой численности/для одного оста-
вляемого оленя предложено изъятие 5 косулей или 2 ланей/.

6. В результате применения критериев по установлению бонитета для всех семи пород, на 2.155 охотничьих фондах нашей страны получилось следующее положение:

Данные относительно: категорий бонитета по породам, числа фондов, занятых площадей и т.д., централизованы в таблицах представленных в работе, для каждого уезда.

Ведомость каждого охотничьего фонда, в которой внесены площадь по роду культур, способ/вид/ пользования, категория бонитета, оптимальная густота и оптимальная численность, для каждой из данных пород, при чём указанные данные централизованы также по лесничествам и уездным единицам, переданы заказчикам работы и составляют внедрение или применение на производстве по общемуохотничьему фонду нашей страны, работы касающиеся бонитета.

